

בשבתו כבית המשפט הגבוה לצדק

בעניין:

1. ארגון העיתונאים והעיתונאיות בישראל (ע"ר)
ע"י ב"כ עוה"ד אמיר בשה ו/או גלעד זבידה ו/או אח'
ממשרד בשה זבידה ושות', עורכי דין
מרחוב מצדה 7 (מגדל ב.ס.ר 4) בני ברק 5126112
טל': 03-7743000 ; פקס: 03-7743001
דוא"ל: office@bszlaw.co.il

2. ועד העובדים בחברת חדשות 13
ע"י ב"כ עוה"ד נדב ויסמן ו/או יפית שלו ו/או יונתן רום ו/או עדן
יגזאו ו/או אח' ממשרד מיתר, עורכי דין
מדרך אבא הלל סילבר 16, רמת גן 5250608
טל': 03-6103100 ; פקס: 03-6103111
דוא"ל: meitar@meitar.com

העותרים;

- נגד -

1. מר איל דה פאו
2. מר אברהם נתן
3. ד"ר יפעת בן חי שגב
4. מועצת המנהלים של חברת חדשות 13
5. חדשות 13 בע"מ
6. הרשות השנייה לטלוויזיה ורדיו
7. יוליה שמאלוב ברקוביץ'
8. רשת מדיה בע"מ

המשיבים 5-1 והמשיבות 7-8 על-ידי ב"כ
ממשרד פישר ושות', עורכי דין
מרחוב דרך מנחם בגין 146, תל אביב 6492103
טל': 03-6944131 ; פקס': 03-6944157
ומשרד דרור, מנציל & וינשטיין, עורכי דין
מרחוב דניאל פריש 3, תל אביב 6473104
טל': 03-6078888 ; פקס': 03-6078889

המשיבים;

תגובה מקדמית לעתירה ולבקשה לצו ביניים מטעם המשיבים 5-1 והמשיבות

8-7

בהתאם להחלטתו של בית המשפט הנכבד מיום 20.6.2024, מתכבדים המשיבים 5-1 והמשיבות 7-8 (להלן יחד: "המשיבים") להגיש את תגובתם המקדמית לעתירה שבכותרת ולבקשה לצו ביניים שהוגשה במסגרתה.

מן הטעמים שיפורטו להלן, מתבקש בית המשפט הנכבד לדחות את העתירה על הסף, ולחלופין לדחות לגופה.

כן מתבקש בית המשפט הנכבד לדחות את הבקשה לצו ביניים.

עוד מתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את העותרים בהוצאותיהם של המשיבים ובשכר טרחת עורכי דינם, בתוספת מע"מ כדין.
ההדגשות בציטוטים בתגובה זו אינן במקור אלא אם הובהר מפורשות אחרת.

ואלה נימוקי התגובה :

א. פתח דבר

1. עניינה של עתירה זו אינו חופש העיתונות, אלא ניסיון של עובדי חברה פרטית **לסכל מינוי** של מנכ"לית לחברה, שנעשה בהחלטה שהתקבלה על ידי דירקטוריון החברה **בהתאם לכל דרישות החוק**, ואשר **לא נפל בו כל פגם**. לעתירה אין בסיס, ולעובדים אין זכות לקבוע מי ינהל את החברה שמעסיקה אותם.
2. חדשות 13 היא חברה פרטית המשדרת שידורי חדשות במסגרת ערוץ 13, ערוץ טלוויזיה מסחרי המופעל על ידי רשת (המשיבה 8).
3. חברת החדשות ושידורי החדשות הם בעלי חשיבות רבה לערוץ; מהדורת החדשות משודרת בשעות צפיית שיא, היא מהווה חלק מרכזי בלוח השידורים של הערוץ, ומובילה את הצופים למשדרי הפריים-טיים, שהם מקור ההכנסה העיקרי של הערוץ. ככזו, יש לחברת החדשות השפעה מהותית על הכנסות הערוץ.
4. בהתאם, חדשות 13 היא חברה עתירת תקציב – יותר מ-100 מיליון ש"ח בשנת 2023 – הממומן במלואו על ידי רשת; ומעסיקה מאות עובדים.
5. בשל החשיבות של שידורי חדשות במסגרת הערוצים המסחריים, במיוחד לפני עידן האינטרנט, נקבעו בחוק הרשות השנייה הוראות שונות בנוגע לחברות החדשות ולשידורי חדשות.
6. עיקרון של הוראות אלה בכהונה של נציגי ציבור בדירקטוריון חברת החדשות (המהווים מיעוט – שתי חמישיות – חברי הדירקטוריון); ובקביעה כי המועמד לתפקיד מנכ"ל החברה יוצע לדירקטוריון החברה על ידי נציגי בעל הרישיון (בענייננו – רשת) בדירקטוריון, אך מינויו יעשה בהחלטה שתתקבל ברוב של 75% מחברי הדירקטוריון, קרי – המינוי טעון הסכמה של לפחות חלק מנציגי הציבור בדירקטוריון.
7. בית משפט נכבד זה כבר עמד על מהותו ותכליתו של ההסדר בעניין מינוי מנכ"ל חברת החדשות –

"השידורים המופקים על ידי חברת החדשות משודרים בערוץ מסחרי, ומכאן שלזכייניות, המשקיעות במימון החברה, אך זכות ברווחיה של החברה (סעיף 66(א)(2) לחוק), יש אינטרס כלכלי בפעילותה. בהתחשב בכך, ובכל הנוגע להליך בחירת מנהל לחברת החדשות, קבע המחוקק איזון בין האינטרס הציבורי לבין האינטרס הכלכלי של הזכייניות. מחד גיסא, נקבע כי הזכייניות ממליצות על המועמדים לתפקיד המנהל (סעיף 68(א) לחוק). מאידך גיסא, נקבע כי לשם מינויו של המנהל, נדרש רוב מיוחד של 75% מחברי דירקטוריון חברת החדשות".¹

8. דברים נכוחים אלה מלמדים שההסדר החקיקתי נועד **לאזן** בין האינטרס הכלכלי לאינטרס הציבורי; ואכן, נקודת האיזון שנבחרה – המועמד מובא לדירקטוריון על ידי נציגי בעל הרישיון (המחזיקים ב-60% מכוח ההצבעה בדירקטוריון) ונדרשת הסכמה רק של חלק (למעשה – מחצית) מנציגי הציבור –

¹ בג"ץ 4500/07 יחימוביץ' נ' מועצת הרשות השנייה לרדיו ולטלוויזיה, פסקה 12 (פורסם בנבו, 21.11.2007) (להלן: "עניין יחימוביץ'").

מלמדת שהמחוקק מכיר בכך שהמדובר בגוף שידורים פרטי מסחרי שיש לפעילותו חשיבות ציבורית; ולא בגוף שידורים ציבורי בעל סממנים מסחריים.

9. חשוב לציין גם, כי דברים אלה נכתבו לפני כ- 15 שנה, לפני שרבים משידורי ה"טלוויזיה" עברו להיות משודרים באינטרנט; לפני שהעיתונות הכתובה הפכה להיות (גם) משודרת באמצעים דיגיטליים; לפני שהפציעו בחיינו הרשתות החברתיות; ולפני שינויים טקטוניים נוספים שחווה שוק התקשורת; כל אלה אמנם אינם מאיינים את חשיבותם של שידורי החדשות בערוצים המסחריים, אך מקנים משנה תוקף להכרה בכך שההסדר הספציפי הקבוע בחוק הרשות השנייה לגבי מינוי מנכ"ל חברת החדשות הוא **ממצה**, ומשקף את **נקודת האיזון החקיקתית**.

10. והעותרים? הם מבקשים להפר את האיזון שקבע המחוקק בנוגע למינוי המנכ"ל באמצעות העמסה של כללים ונורמות שלא בא זכרם בחוק; הם מבקשים שבית המשפט הנכבד יקבע שמינוי מנכ"ל בחברת החדשות צריך להיעשות בדרך של "הליך מינוי מקצועי באמצעות מכרז תחרותי", דרישה שאינה חלה אפילו על מינוי מנכ"ל בחברה ממשלתית. העותרים אינם מעוניינים לאזן, הם מעוניינים לאיין – את האינטרסים של חברת החדשות ושל רשת.

11. מעל כל אלה, העותרים מבקשים מבית המשפט הנכבד לבטל החלטה עסקית של דירקטוריון חברה פרטית, וזאת ללא כל תשתית עובדתית או משפטית. לצורך כך מבקשים העותרים מבית המשפט הנכבד לקבוע שחדשות 13 והדירקטוריון שלה "ממלאים תפקיד ציבורי על פי דין" ועל כן נתונים לסמכות בג"צ; ולסווג את חדשות 13 ואת הדירקטוריון שלה כ"גופים דו-מהותיים".

12. העתירה היא ניסיון לגרור את בית המשפט הנכבד להתערבות בהחלטה של חברה שאינה כפופה, בכל הכבוד, לסמכות בג"צ ואשר לגופה **לא נפל בה שום פגם**. זאת באמצעות פרופוזיציות חסרות בסיס, המוצגות כאקסיומות, כגון שחדשות 13 והדירקטוריון שלה "ממלאים תפקיד ציבורי על פי דין" וכן מפעילים סמכויות "בעלות אופי שלטוני מובהק", ומשם כאמור קצרה הדרך לניסיון להכפיף את חדשות 13 לחובת מכרז במינוי מנכ"ל, להנחיות היועץ המשפטי לממשלה ולחוזרי רשות החברות הממשלתיות; **אין לדברים שחר**.

13. כאמור, המחוקק מכיר בכך שחברת החדשות היא חברה פרטית הפועלת במסגרת ערוץ מסחרי, וכדי להביא לידי ביטוי את האינטרס הציבורי נקבעו בחוק **דרישות רגולטוריות ספציפיות** בנוגע לתהליך מינוי מנכ"ל החברה; דרישות אלו נועדו לאזן בין האינטרסים, תוך שימור העיקרון שהמינוי הוא של מנכ"ל בחברה פרטית, על ידי הדירקטוריון שלה, שמורכב ברובו מנציגי בעל הרישיון.

14. דרישות רגולטוריות ספציפיות אלו אינן הופכות את חברת החדשות לגוף ציבורי, לתאגיד שהוקם בחוק או לגוף הממלא תפקיד ציבורי על פי דין; והעובדה שחוק הרשות השנייה קובע מהו הרוב הדרוש למינוי מנכ"ל חברת החדשות אינה הופכת את המינוי למילוי תפקיד ציבורי על פי דין.

15. כפי שיפורט בהמשך, גם טענתם של העותרים לפיה יש לסווג את חברת החדשות כגוף דו-מהותי אינה מתיישבת עם אמות המידה שנקבעו לעניין זה בפסיקה ועם מהותה ומאפייניה של חברת החדשות, היא טומנת בחובה דווקא סכנות לחופש העיתונות ולעצמאותם של כלי התקשורת, ולא בכדי נמנע בית משפט נכבד זה באופן עקבי מלסווג גופי תקשורת פרטיים כגופים דו-מהותיים; זאת, מעבר לכך שאין כל נפקות מעשית להכרעה בסוגיה זו בנסיבות העתירה דן.

16. די באמור עד כאן כדי להביא לדחיית העתירה; וכפי שיפורט להלן – גם לגופו של עניין אין יסוד לטענות העותרים.

17. העותרים מפנים חיצייהם גם להחלטה גופה, תוך העלאת טענות בעלמא, נטולות תשתית עובדתית כלשהי, על בסיס רכילות ושמעות שאינן נכונות, עיתים בלשון בוטה ומשתלחת, כלפי חברי הדירקטוריון של חדשות 13, ובראשם נציגי הציבור בדירקטוריון, כלפי המנכ"לית שמונתה, ובאופן כללי – כלפי כל מי שנקרה בדרכם.
18. טרם שנתייחס לדברים בתמצית נבקש להדגיש – ההחלטה על מינוי המשיבה 7 למנכ"לית חדשות 13 התקבלה **פה אחד** על ידי דירקטוריון החברה; על בסיס המלצה (גם היא **פה אחד**) של **ועדת איתור** שהקים הדירקטוריון (אף **שאינו חובה** לעשות כן, והדבר **לא נעשה** במינוי של מנכ"לים קודמים), שכללה שניים מתוך שלושת **נציגי הציבור** בדירקטוריון ואשר קיימה הליך סדור ובחנה מועמדים רבים; ומתוך **שיקולים ענייניים בלבד**, המביאים בחשבון את **טובת החברה והאינטרס הציבורי** בהתאם לשיקול דעתם והכרתם של חברי הדירקטוריון.
19. העותרים טוענים לניגוד עניינים של נציגי הציבור בדירקטוריון בשל כך שהם מונו על ידי מועצת הרשות השנייה לטלוויזיה ולרדיו בעת שהמשיבה 7 כיהנה כיו"ר המועצה; אלא שנציגי הציבור מכהנים כיום – כולם – מכוח מינוי **חדש** של מועצת הרשות השנייה מחודש מרץ 2024, מועצה בהרכב שונה לחלוטין מזה שהיה בעת המינוי הקודם; כלומר, אפילו לשיטת העותרים, את כהונתם כיום נציגי הציבור אינם "חבים" למשיבה 7, אפילו כמצביעה אחת מתוך חברי מועצה רבים; וכבר מטעם זה הטענה נופלת. מעבר לכך, מדובר במועצה שלפי החוק מונה 15 חברים, נציגי ציבור ממגזרים שונים, ועל כן הניסיון להציג את המינוי של נציגי הציבור בדירקטוריון חדשות 13 כאילו נעשה על ידי המשיבה 7 – נדון לכישלון. בכל מקרה, ולהסרת ספק – נציגי הציבור בדירקטוריון פעלו והצביעו בהקשר זה – כמו בהקשרים אחרים – **משיקולים ענייניים**, כשלנגד עיניהם **האינטרס הציבורי וטובת החברה בלבד**.
20. אין שחר גם לטענות בדבר קשרים אישיים בין המשיבה 7 למשיב 2; אלו נסמכות על גזיר עיתון ועדות שמועה, שכבר בזמן אמת הובהר לגביהם כי לא היו דברים מעולם.
21. בה במידה, אין בסיס לטענות בדבר זיקה פוליטית של המשיבה 7. המשיבה 7 חדלה לכהן כחברת כנסת לפני יותר מ-11 שנים, וכבר בעת מינויה ליו"ר מועצת הרשות השנייה – לפני שש שנים – קבעה הוועדה לבדיקת מינויים (ועדת גילאור) כי לגבי שמאלוב ברקוביץ' אין זיקה פוליטית או אישית המונעת ממנה לכהן בתפקיד זה.
22. גם לניסיונם של העותרים להכפיף את החלטת הדירקטוריון של החברה לדוקטרינת הסבירות המנהלית אין בסיס. כאמור, מדובר בדירקטוריון של חברה פרטית, שמסור לו שיקול דעת רחב במינוי מנכ"ל, הוא מביא בחשבון בעניין זה מגוון שיקולים, וכל דרישותיו הספציפיות של חוק הרשות השנייה בעניין זה קוימו במלואן.
23. בהקשר זה בולט גם ניסיונם של העותרים **לאיין** את כל השיקולים האחרים שעל הדירקטוריון לשקול במסגרת המינוי, וליצור את הרושם שהקריטריון **היחיד** הוא הרקע העיתונאי של המנכ"ל, בשל העובדה שהוא משמש גם כעורך הראשי של שידורי החדשות. מעבר לכך שלמשיבה 7 ניסיון עשיר בתפקידים בכירים בתחום העיתונות והתקשורת, **אין לגישה המוצגת בעתירה אחיזה בחוק**.
24. חוק הרשות השנייה קובע כי המנכ"ל, "**בנוסף** לשאר תפקידיו", ישמש עורך ראשי של שידורי החדשות; אכן, מנכ"ל הוא בראש ובראשונה המנהל הכללי של החברה, והוא "אחראי לניהול השוטף של עניני החברה במסגרת המדיניות שקבע הדירקטוריון" (סעיף 120 לחוק החברות). מכאן, שסט הכישורים הנדרש מהמנכ"ל – ובהתאם שיקולי הדירקטוריון במינוי – **רחבים בהרבה** מרשימת "תנאי הסף" בנוגע

לכישורים עיתונאיים שרקחו העותרים, שאין לה כמובן עיגון כלשהו בחוק או ברישיון של חברת החדשות.

25. לדברים משמעות רבה לענייננו. כאמור, חברת החדשות היא חברה **עתירת תקציב** המעסיקה **מאות עובדים**. היא חוותה ירידה של ממש בשיעורי הצפייה בשידוריה, במיוחד בשנתיים האחרונות. המשמעות היא פגיעה מהותית בהכנסות של רשת, בעלת המניות, ממכירת זמן פרסום במהדורת החדשות וברצועות השידור שלאחריה, תוך שרשת נאלצת להזרים את אותם סכומים כדי לממן את תקציבה של חברת החדשות. נוכח האירועים שפקדו את ישראל החל משנת 2023 והשפעותיהם על שוק הפרסום בטלוויזיה מזה, ועל היקף שידורי החדשות מזה, מדובר במעמסה כבדה בהרבה, שכן רשת עצמה נזקקה להזרמות בהיקפים עצומים מבעלי מניותיה (למעלה מ- 100 מיליון ש"ח רק מאז פרוץ מלחמת "חרבות ברזל" באוקטובר 2023), בין היתר כדי לממן את תקציב חברת החדשות.
26. על רקע כל אלה, ברור כי הדירקטוריון היה רשאי – וחיוב – לשקול לצורך המינוי סט כישורים **נרחב ומגוון**, שאינו יכול להתמצות בניסיון עיתונאי. כאמור, וכפי שיפורט להלן, למשיבה 7 הן ניסיון עיתונאי – הכולל הקמה וניהול של **ערוץ טלוויזיה** (ששידר גם תוכניות אקטואליה), וכן ניהול **עיתון ועריכתו בפועל**; הן ניסיון **ניהולי עשיר**; והן ניסיון בתחום **הרגולציה** (כולל בתפקיד יו"ר מועצת הרשות השנייה) – שהדירקטוריון מצא כמתאימים לתפקיד בעת הזו.
27. מנגד, התנהלותם של העותרים במסגרת העתירה ומוחוץ לה מלמדת שמה שבאמת אינו נושא חן בעיניהם הוא **זהותה של המנכ"לית**, ככל הנראה עקב חששם ממהלכים ניהוליים שתנקוט נוכח מצבה של החברה והצורך בשינויים. בתוך כך, מבקשים העותרים לייחס למשיבה 7 כוונות, מניעים ותוכניות, תוך הכפשות אישיות חסרות בסיס, ומתיימרים לנבא כיצד תפעל, עוד קודם שיישמה מהלך כלשהו. ההתמקדות האישית במשיבה 7 בולטת על רקע העובדה שעד כה, במשך למעלה מ- 20 שנות קיומה של חדשות 13, לא מצאו העותרים להעלות טענה כלשהי נגד הליך מינוי מנהליה הכלליים, אף שכאמור בכל הפעמים הקודמות לא הוקמה כלל ועדת איתור.
28. אפשר שהמינוי אינו לטעמם של העותרים, אבל **לא נפל בו כל פגם**. דירקטוריון חברת החדשות – שעליו **האחריות** להצלחת החברה, לשגשוגה, להעלאת שיעורי הצפייה בשידוריה ולתפקודה המקצועי – החליט, לאחר שהפעיל שיקול דעת, למנות את המשיבה 7 להוביל את ניהול החברה; **לו הסמכות**, לו **האחריות**, ואין מקום להתערב בהחלטתו, שהתקבלה כדת וכדין.
29. יצוין גם, כי במקביל להגשת העתירה הכריזו העותרים על **סכסוך עבודה** לפי חוק יישוב סכסוכי עבודה, התשי"ז-1957, בין היתר בעילה של מינוי המשיבה 7 למנכ"לית. בכל הכבוד, הדברים אינם יכולים לדור בכפיפה אחת, והעתירה דנא, המבקשת לבטל את מינויה של המשיבה 7 למנכ"לית, אינה יכולה לחיות לצד סכסוך עבודה שעילתו מינויה של המשיבה 7 למנכ"לית. לא ניתן לקבל פנייה של העותרים לבית משפט נכבד זה בבקשה לסעד מן הצדק, כולל סעדים זמניים, ובמקביל נקיטת הליכים במישור הארגוני המתעלמים מהפנייה לבית המשפט ומהאפשרות שהסעדים לא יינתנו.
30. מהאמור עד כאן עולה, כי העותרים מבקשים מבית המשפט הנכבד לקבוע שורה ארוכה של **הלכות חדשות** שאין להן אחר ורע בשיטת משפטנו, להפוך סדרי עולם ממש, וכל זאת בשל מינוי שאינו נושא חן בעיניהם:

- לדון, להכריע ולפסול מינוי מנכ"ל בחברה פרטית;
- להחיל את כללי המינויים החלים במשפט הציבורי על חברה פרטית;

- להחיל את דוקטרינת הסבירות על החלטת דירקטוריון של חברה פרטית.
31. ואולם, העותרים אינם צולחים אף לא אחת מן המשוכות שעליהם לעבור על מנת לקבל סעד מבית המשפט הנכבד:
- לא את משוכת **הסמכות העניינית** – שכן המשיבים אינם נכנסים בגדרי סעיף 15(ד)(2) לחוק יסוד השפיטה;
  - לא את משוכת **הדו-מהותיות** – שהרי אין בסיס לסיווגה של חברת החדשות כגוף דו-מהותי והעותרים לא הניחו תשתית מינימלית המצדיקה סיווג כאמור; ואפילו היה בסיס כלשהו לסיווג כאמור – אין פירושו של דבר שכל כללי המשפט המינהלי חלים על חברת החדשות, והעותרים כשלו מלבסס משפטית את טענתם כי חלות על החברה חובות מינהליות שמצדיקות התערבות במינוי;
  - ולא את משוכת **עילת ההתערבות** – הואיל והעתירה אינה מגלה עילה להתערבותו של בית המשפט הנכבד, ראשית מן הטעם שהעתירה נטולת תשתית עובדתית מינימלית, ושנית משום שהליך המינוי והמינוי נעשו בהתאם לכל דרישות החוק.
32. גם דין **הבקשה לצו ביניים** להידחות; **ראשית**, גב' שמאלוב ברקוביץ' מונתה ביום 13.6.2024 **וכבר נכנסה לתפקידה** והחלה לפעול; מכאן, כי משמעותו של מתן צו ביניים עתה תהיה **שינוי** המצב הקיים. ואכן, בית משפט נכבד זה, בהחלטתו של כב' השופט עמית מיום 20.6.2024, **דחה** את בקשת העותרים ליתן סעד ארעי. **שנית**, העותרים **עושים דין לעצמם**, וחרף דחיית הבקשה לסעד ארעי, הם החליטו לא להמתין להחלטה בבקשה לצו ביניים, והכריזו על "נוהל התעלמות" מהמנכ"לית, מצהירים על אי-שיתוף פעולה עמה, מסרבים להכיר בסמכותה, ולמעשה נוהגים **כאילו התקבלה כבר בקשתם** לצו ביניים; **שלישית**, מהטעמים המפורטים בתגובה זו המשיבים סבורים, בכל הכבוד, כי סיכויי העתירה להתקבל – נמוכים; **ורביעית** – גם מאזן הנוחות מטה במובהק את הכף לעבר אי-מתן צו ביניים.
33. זהו, אפוא, תורף הדברים; ועתה – לפירוטם.
- א.1. הצדדים לעתירה**
34. **העותר 1**, ארגון העיתונאים והעיתונאיות בישראל, הוא עמותה רשומה, המהווה ארגון העובדים היציג של העיתונאים בישראל.
35. **העותר 2**, ועד העובדים בחברת חדשות 13, הוא הארגון של העותר 1 בחברת החדשות.
36. **המשיבים 1-3**, מר אייל דה פאו, מר אברהם נתן וד"ר יפעת בן חי שגב, הם נציגי ציבור בדירקטוריון חדשות 13 (להלן, יחדיו: "**נציגי הציבור**"). מר דה פאו מכהן גם כיו"ר הדירקטוריון של חדשות 13.
37. **המשיבה 4** היא דירקטוריון חדשות 13 (להלן: "**הדירקטוריון**").
38. **המשיבה 5**, חדשות 13 בע"מ, היא בעלת הרישיון לשידורי חדשות בערוץ 13 (לעיל ולהלן: "**חדשות 13**").
39. **המשיבה 6**, הרשות השנייה לטלוויזיה ולרדיו, היא תאגיד סטטוטורי שהוקם מכוח חוק הרשות השנייה לטלוויזיה ורדיו, תש"ן-1990 (להלן: "**חוק הרשות השנייה**"), והיא אמונה על פיקוח על שידורי טלוויזיה ורדיו לפי חוק זה (להלן: "**הרשות השנייה**").
40. **המשיבה 7**, גב' יוליה שמאלוב ברקוביץ', מכהנת כמנכ"לית חדשות 13 החל מיום 13.6.2024.

41. **המשיבה 8**, רשת מדיה בע"מ (להלן: "רשת"), היא בעלת רישיון לשידורי טלוויזיה במסגרת ערוץ 13, והיא הבעלים של 100% מהמניות הרכושיות ו- 60% ממניות ההצבעה בחדשות 13 (ה- 40% הנותרים ממניות ההצבעה מוחזקים על ידי הרשות השנייה).

א.2. רקע נורמטיבי רלוונטי – בתמצית

42. חוק הרשות השנייה הוא החוק המסדיר את הקמתה ופעולתה של הרשות השנייה, ואת פעילותם של ערוצי הטלוויזיה והרדיו המסחריים.
43. בעבר בוצעו שידורי טלוויזיה במסגרת הערוצים המסחריים על ידי בעלי זיכיונות שזכו בהם במכרז לתקופה מוגבלת. החל משנת 2015 הוחלף משטר הזיכיונות במשטר של רישיונות המוענקים לכל דורש.
44. שידורי החדשות במסגרת ערוצי הטלוויזיה המסחריים מבוצעים על-ידי חברת חדשות המצויה בבעלות בעל הרישיון לשידורים באותו ערוץ; על-פי חוק הרשות השנייה והכללים לפיו, בעל הרישיון משדר במשך כל שעות היממה, 7 ימים בשבוע, תכנים שאינם שידורי חדשות (אך כוללים תכני אקטואליה), ואילו חברת החדשות משדרת אך ורק תכני חדשות (לא כולל תכני אקטואליה).
45. סימן ד' בפרק ד' לחוק הרשות השנייה עוסק בשידורי חדשות בטלוויזיה ובחברת החדשות; החוק כולל הוראות שונות לעניין שידורי החדשות בערוצי הטלוויזיה המסחריים, וכן מתייחס למבנה חברות החדשות של ערוצים אלה.
46. כך, בין היתר, נקבע כי חברת החדשות בכל ערוץ תהיה **חברה פרטית**, אשר בעל הרישיון לשידורי טלוויזיה באותו ערוץ יחזיק **בכל** מניות הרכוש שלה, וכן ב- 60% ממניות ההצבעה בה, בעוד ש- 40% ממניות ההצבעה יוחזקו על-ידי הרשות השנייה (סעיף 66 לחוק הרשות השנייה). עוד קובע חוק הרשות השנייה, בסעיף 67(א), כי מועצת המנהלים של חברת החדשות תמנה חמישה דירקטורים לכל הפחות, מהם שלוש חמישיות שימונו על-ידי בעל הרישיון ושתי חמישיות על ידי מועצת הרשות השנייה.
47. בכל הנוגע להליך מינויו של מנכ"ל חברת החדשות, סעיף 68 לחוק הרשות השנייה קובע, כי המנהל ימונה על פי המלצת נציגי בעל הרישיון בדירקטוריון; וכי מינויו טעון רוב של 75% מחברי הדירקטוריון. משמעות צירופן של ההוראות הנ"ל היא כי המועמד לתפקיד המנכ"ל מוצע לדירקטוריון על-ידי **נציגי בעל הרישיון** בדירקטוריון, אך מינויו מחייב הסכמה של לפחות חלק **מנציגי הציבור** בדירקטוריון.
48. ודוק: בניגוד לאופן הצגת הדברים בעתירה, הוראות חוק הרשות השנייה בעניין מבנה חברת החדשות ומינוי המנכ"ל לא נועדו **לאיין** את האינטרס הכלכלי של בעל הרישיון בחברת החדשות שבבעלותו, כי אם **לאזן** בינו לבין ההיבטים הציבוריים הכרוכים בפעילותה.
49. עמד על כך כבר עמד בעבר בית משפט נכבד זה:

"השידורים המופקים על ידי חברת החדשות משודרים בערוץ מסחרי, ומכאן שלזכייניות, המשקיעות במימון החברה, אך זכות ברווחיה של החברה (סעיף 66(א)(2) לחוק), **יש אינטרס כלכלי בפעילותה**. בהתחשב בכך, ובכל הנוגע להליך בחירת מנהל לחברת החדשות, **קבע המחוקק איזון בין האינטרס הציבורי לבין האינטרס הכלכלי של הזכייניות**. מחד גיסא, נקבע כי הזכייניות ממליצות על המועמדים לתפקיד המנהל (סעיף 68(א) לחוק). מאידך גיסא, נקבע כי לשם מינויו של המנהל, נדרש רוב מיוחד של 75% מחברי דירקטוריון חברת החדשות".²

² עניין יחימוביץ, הי"ש 1 לעיל.

50. יוער, כי קביעות אלה של בית המשפט העליון (כב' הנשיאה (דאז) בייניש), נכתבו לפני יותר מ-16 שנים, בעת בה רובו המכריע של הציבור צרך את החדשות שלו באמצעות שתי חברות החדשות של ערוצים מסחריים ששידרו מכוח זיכיונות על פי מכרז, וכן באמצעות תאגיד השידור הציבורי (אז רשות השידור); והן נכונות ביתר שאת כיום, בשוק תקשורת המתאפיין בריבוי שחקנים, במגוון פלטפורמות ובתחרות עזה, הכוללת אינספור מקורות לשידורי חדשות, ובכללם עיתונות כתובה – שהיא למעשה גם משודרת (באמצעות אתרי אינטרנט ואפליקציות), שידורי חדשות ברשתות חברתיות ועל גבי האינטרנט בכלל (OTT), ועוד; אשר רובם מתנהלים **ללא כל רישוי או פיקוח**.

51. ויובהר: האמור אינו בא להמעיט מחשיבותם של שידורי החדשות בערוצי הטלוויזיה המסחריים, אלא להכניס את הדיון להקשרו הנכון, ולהמחיש עד כמה הגישה הקיצונית המוצגת בעתירה, המבקשת להפוך את חברות החדשות לרשויות שלטוניות או ציבוריות המשדרות חדשות – מנותקת מהוראות החוק ומפרשנותו הנכונה על רקע מכלול הסדריו, כפי שנקבע גם על ידי בית משפט נכבד זה.

52. אכן, מבחינה עניינית, אותן הצדקות על בסיסן מבקשים העותרים להכפיף את חדשות 13, חברה פרטית, והדירקטוריון שלה לסמכותו של בית משפט נכבד זה ולהחיל עליהם את כללי המשפט המנהלי, חלות במידה לא פחותה על רבים מגופי התקשורת מהם צורך הציבור חדשות כיום; נעמוד על כך בהמשך.

3. עיקרי העובדות הצריכות לעניין

53. ביום 5.5.2024 התפטר מתפקידו מנכ"ל חדשות 13 הקודם, מר אור צלקובניק. מיד עם קבלת מכתב ההתפטרות, החל דירקטוריון חדשות 13 בתהליך סדור למינוי מנכ"ל חדש; המשיב 1, מר דה פאו, מונה כממלא מקום המנכ"ל בתקופת הביניים, וזאת בהתאם להוראות סעיף 69(ב) לחוק הרשות השנייה.

54. ברקע הדברים יצוין כי – כפי שמודים אף העותרים עצמם – פרישתו של מר צלקובניק היתה חוליה נוספת ב"חילופי גברי תכופים בהנהלת החברה" בשנים האחרונות.

55. לבקשת נציגי הציבור בדירקטוריון, הסכימו נציגי רשת בדירקטוריון שהדירקטוריון ימנה ועדת איתור שתסייע בהליך המינוי (להלן: "ועדת האיתור"); זאת, הגם שאין חובה כזו על פי חוק הרשות השנייה (שכאמור קובע שהמנכ"ל יומלץ על ידי **נציגי בעל הרישיון** (קרי – רשת) בדירקטוריון) ושהדבר לא נעשה בעבר, ומבלי לפגוע בעיקרון שהמועמד שיובא בפני הדירקטוריון יהיה מוסכם על נציגי רשת.

56. ועדת האיתור כללה ארבעה חברים: שניים מטעם רשת – מר נדב טופולסקי, יו"ר דירקטוריון רשת, ומר אמיליאנו קלמזוק, מנכ"ל רשת; ושני חברים מבין נציגי הציבור בדירקטוריון – מר אייל דה פאו, יו"ר הדירקטוריון, ומר אברהם נתן.

57. במסגרת תהליך המינוי נבחנה מועמדותם של מועמדים רבים. במהלך מספר שבועות, חברי ועדת האיתור נפגשו, באופן עצמאי, עם מועמדים שונים וראיינו אותם. מועמד שנמצא מתאים על ידי חבר הוועדה שראיין אותו, הופנה לקיים ראיונות עם חברים נוספים בוועדה. מטבע הדברים, תהליך זה נוהל בדיסקרטיות, בין בשל העובדה שחלק מן המועמדים מועסק בגופי תקשורת אחרים ובין בשל כך שמועמדים אינם מעוניינים בפרסום לפיו לא מונו לתפקיד (או שמדובר במועמדים שכלל לא יזמו פנייה לוועדת האיתור).

58. בתום התהליך, ועדת האיתור המליצה לדירקטוריון, **פה-אחד**, למנות את גבי שמאלוב ברקוביץ' לתפקיד, ובהמשך לכך, ביום 13.6.2024, החליט דירקטוריון חדשות 13 – בהחלטה שהתקבלה **פה-אחד** – על מינויה של גבי שמאלוב ברקוביץ' לתפקיד מנכ"לית חברת החדשות.

59. מיד לאחר פרסום דבר מינויה של גבי שמאלוב ברקוביץ', ועוד בטרם קיבלה ולו החלטה אחת במסגרת תפקידה, נקטו העותרים בשורה ארוכה של צעדים בניסיון לסכל את ההחלטה; צעדים שלוו, למרבה הצער, בקמפיין תקשורתי שכלל השמצות פרועות וחסרות בסיס נגד המשיבים, יחד ולחוד.
60. כך, עוד ביום שבו התקבלה ההחלטה, פורסם בתקשורת (וימים מספר לאחר מכן גם נשלח לדירקטוריון) מכתב לדירקטוריון חדשות 13 [נספח 5 לעתירה], ובו הביעו העותרים את התנגדותם למינוי; במקביל פנו העותרים במכתב לרשות השנייה [נספח 6 לעתירה] ודרשו כי תפעל על-מנת למנוע את מינויה של גבי שמאלוב ברקוביץ'; וביום 16.6.2024 פנו העותרים גם ליועצת המשפטית לממשלה [נספח 7 לעתירה] בדרישה כי תנחה 'לבטל את ההחלטה הבלתי סבירה על המינוי'.
61. מאבקם של העותרים במינוי המשיך בהודעה על סכסוך עבודה שפרסם העותר 1, ארגון העובדים, ביום 16.6.2024 [נספח 9 לעתירה]; ובמכתב נוסף ששלחו ב"כ העותרים לדירקטוריון ביום 18.6.2024 [נספח 10 לעתירה].
62. ביום 18.6.2024 שלחה המנכ"לית מכתב לוועד העובדים [נספח 11 לעתירה], ובו הזמינה את נציגיו לפגישה עמה (בתוספת ציון זמן ומקום) על מנת לשמוע את דעתם והצעותיהם – ואולם איש מטעם העותר 1 לא הגיע לפגישה שנקבעה.
63. ביום 19.6.2024 השיב יו"ר הדירקטוריון [נספח 12 לעתירה] למכתב עיתונאי חברת החדשות לדירקטוריון [נספח 5 לעתירה], ובו התייחס לטענותיהם, וקרא להם לפעול בשיתוף פעולה עם הנהלת החברה על מנת לקדם את חברת החדשות ולהביא להצלחתה.
64. למען שלמות התמונה יצוין גם, כי ביום 19.6.2024 פנתה חדשות 13, באמצעות באי כוחה, ליושב ראש מועצת הרשות השנייה, מר עדן בר טל, ולמנכ"לית הרשות השנייה, גבי מישל קרמרמן. במכתב – אשר העותרים בחרו, מטעמים השמורים עמם, שלא לצרפו לעתירה, חרף העובדה שהעתקו נשלח אליהם באותו מועד – התייחסו ב"כ חדשות 13 לטענותיהם של העותרים במכתבם לרשות השנייה [נספח 6 לעתירה], והסבירו מדוע הרשות השנייה כלל אינה מוסמכת להתערב במינויה של המנכ"לית. עוד הובהר, כי דירקטוריון חדשות 13 קיים תהליך סדור לבחירת מנכ"ל; כי ההחלטה על המינוי התקבלה פה-אחד; כי יש לדחות את הטענות בדבר קיומם של "תנאי כשירות" לתפקיד – שאין להם זכר בדיון; וכי אין בסיס גם לטענות בדבר ניגוד עניינים כביכול בתהליך המינוי.
- "1" העתק מכתבם של ב"כ חדשות 13 מיום 19.6.2024 מצורף לתגובה זו **כנספח 1**.
65. גם לאחר הגשת העתירה, ואף שהבקשה לסעד ארעי נדחתה על ידי בית משפט נכבד זה והבקשה לצו ביניים תלויה ועומדת, המשיך העותר 2 להשתלח במנכ"לית שנכנסה לתפקידה, והפיץ לעובדי חברת החדשות "נוהל התעלמות" ממנה, תוך שהוא עושה דין לעצמו.
- "2" העתק הודעתו של המשיב 2 מיום 1.7.2024 מצורף לתגובה זו **כנספח 2**.

ב. דין העתירה להידחות על הסף בשל היעדר סמכות לבית משפט נכבד זה

66. למקרא העתירה, מזדקרת מאליה השאלה מה להחלטה של דירקטוריון חדשות 13, חברה פרטית, ולבית משפט נכבד זה. למעשה, העותרים מבקשים לשנות סדרי בראשית בנוגע לסמכותו של בית המשפט הנכבד.
67. העותרים מבקשים לבסס את טענתם לפיה לבית המשפט העליון, בשבתו כבית משפט גבוה לצדק, סמכות לדון בעתירתם, על הוראות סעיף 15(ד)(2) לחוק יסוד: השפיטה. סעיף זה קובע, כי בית המשפט

הגבוה לצדק מוסמך, בין היתר, לתת צווים לגופים ולאנשים "הממלאים תפקידים ציבוריים על פי דין".

68. על פי לשונו, וכן על פי הפסיקה והספרות שניתחו אותו, סמכותו של בית המשפט הגבוה לצדק מכוחו של סעיף 15(ד)(2) –

"מבוססת על שני תנאים שמאפיינים את פעילותם של גופים מינהליים: היותם 'ממלאים תפקידים ציבוריים', והעובדה שהם עושים כן 'על-פי דין', כלומר בתוקף הוראה מסמיכה בחוק. תנאים אלה גם מגלמים את ההצדקות הבסיסיות להחלת הביקורת השיפוטית על הרשויות – פעילותן הציבורית והפקדתו של כוח סטטוטורי בידיהן"³.

69. העותרים טוענים [סעיף 31 לעתירה], כי התנאי הראשון – מילוי "תפקיד ציבורי" – מתקיים בענייננו שכן "מועצת המנהלים של חברת החדשות ממלאת תפקיד ציבורי וזאת הן מכוח חשיבותה הציבורית של חברת החדשות והן מכוח הסמכויות אשר ניתנו למועצת המנהלים בחוק הרשות השנייה להשפיע על שידורי החדשות". עוד טוענים העותרים [סעיף 30 לעתירה], כי "לא יכול להיות חולק" שנציגי הציבור המכהנים כחברים במועצת המנהלים של חדשות 13 ממלאים תפקיד ציבורי; וכי גב' שמאלוב ברקוביץ' "במובהק התמנתה לתפקיד ציבורי על פי דין" [סעיף 35 לעתירה].

70. העותרים מוסיפים וטוענים [סעיף 33 לעתירה], כי התנאי השני – לפיו התפקיד הציבורי מבוצע 'על פי דין' – מתקיים אף הוא בענייננו, שכן "הסמכות אשר הוענקה למשיבים 1-4 [הכוונה לסמכות למנות את מנכ"ל חברת החדשות – הח"מ] הוענקה להם בדין, ובאופן ספציפי בסעיף 68(א) לחוק הרשות השנייה".

71. להלן נראה כי בניגוד לטענות אלו, שני התנאים האמורים אינם מתקיימים בענייננו – דירקטוריון חדשות 13 אינו ממלא "תפקיד ציבורי", והוא אף אינו ממלא תפקיד "על פי דין".

72. ראשית, אין מנוס מלהזכיר מושכלות יסוד: חדשות 13 היא חברה בע"מ – חברה פרטית, הנשלטת על ידי רשת, שאף היא חברה פרטית; חברה שהיא יציר המשפט הפרטי, אשר התאגדה על-פי דיני החברות, ואשר אינה ממומנת מכספי ציבור כלשהם וכל תקציבה ממומן על ידי רשת, בעלת השליטה בה.

73. התפקיד שממלאת חדשות 13 הוא שידור חדשות, פעילות שאכן יש לה חשיבות ציבורית, ממש כשם שישנה חשיבות ציבורית לפעילותם של חברות אחרות המשדרות חדשות בטלוויזיה, ושל עשרות אמצעי תקשורת המספקים דיווחי חדשות לציבור הרחב, במגוון כלים ופלטפורמות. ואולם, חשיבות ציבורית הנודעת לפעילותו לגוף אינה הופכת את הפעילות לתפקיד ציבורי כמשמעותו של מונח זה בסעיף 15(ד)(2) לחוק יסוד: השפיטה. הדברים נכונים ביתר שאת ביחס לתפקידיו של דירקטוריון חברת החדשות – לרבות מינוי מנכ"ל לחברה – אשר בוודאי אינו יכול להיחשב "תפקיד ציבורי".

74. על היותם של גופי התקשורת בישראל גופים פרטיים עמד בית משפט נכבד זה, עת שדן בחשיבותו ובייחודו של תאגיד השידור הציבורי, וזאת בין היתר על רקע ההבדלים בינו לבין ליתר חברות התקשורת הפועלות בשוק:

"רוב השחקנים במגרש התקשורת, הינם שחקנים פרטיים. העיתונות הכתובה כולה ורובם של ערוצי הטלוויזיה והרדיו בישראל, לרבות מערכות החדשות שלהם, הינם גופים פרטיים. תאגידי שידור פרטיים, אשר אין חולק גם על חשיבותם הרבה ועל

³ פרופ' דפנה ברק ארז משפט מינהלי – משפט מינהלי-דיוני כרך ד' 71 (2017); (להלן: "משפט מינהלי דיוני").

החובה לשמור אף על עצמאותם, מתאפיינים, בין היתר, בניסיונם להשיא רווח לבעליהם. מטרה זו, המשותפת לכל התאגידים העסקיים באשר הם (ולאו דווקא אלו התקשורתיים), היא, כמובן, לגיטימית וראויה...⁴.

75. דהיינו, בית המשפט העליון הכיר בחשיבותו של תאגיד השידור הציבורי ושל שידורי החדשות המבוצעים על ידיו דווקא מתוך כך שגופי התקשורת האחרים הפועלים בשוק התקשורת – לרבות חברות החדשות – הם גופים פרטיים.

76. אכן, בית משפט נכבד זה הדגיש בפסיקתו כי הפרשנות למונח "תפקיד ציבורי" תיסוב בעיקר על רשויות ציבוריות או גופים המבצעים פעילות בעלת אופי שלטוני, וברור כי אף פעילות של המשיבים אינה נושאת סממנים של פעילות שלטונית, אף לא קרוב לכך, ואינה יכולה – על-פי כל אמת מידה – לחסות תחת הכותרת "תפקיד ציבורי".

77. **חדשות 13 אינה גוף ציבורי, ודירקטוריון חדשות 13, על כל חבריו⁵ – אינם ממלאים תפקיד ציבורי כמשמעותו של מונח זה בסעיף 15(ד)(2) לחוק יסוד: השפיטה.** מדובר באורגנים ובנושאי משרה בחברה פרטית, הפועלים בתחום המשפט הפרטי מכוח דיני החברות הכלליים, ובכפוף לרגולציה החלה עליהם מכוח דיני התקשורת. הדברים יפים גם לנציגי הציבור בדירקטוריון, שמייצגים את אינטרס הציבור במסגרת כהונתם כדירקטורים בחברה פרטית – כלפיה הם חבים בחובת אמונים ובחובת זהירות, ואינם ממלאים "תפקיד ציבורי".

78. **שנית, אפילו הנחנו – ואין לנו עושים כן – כי דירקטוריון חדשות 13 ממלא "תפקיד ציבורי" כמשמעותו של מונח זה בחוק יסוד: השפיטה – אין די בכך, שכן חוק יסוד: השפיטה מוסיף ודורש – על מנת להכפיף גופים או אנשים הממלאים תפקיד ציבורי לסמכותו של בג"צ – כי התפקיד הציבורי יבוצע על-פי דין.**

79. בהקשר זה נקבע, כי:

"התנאי הנוסף לתחולתו של סעיף 15(ד)(2) לחוק – יסוד: השפיטה הוא, כאמור, שהעתירה נסבה על מילוי תפקיד המבוצע על פי דין. תנאי זה פורש כמתייחס למצבים שבהם קיימת סמכות סטטוטורית לבצע את התפקיד, להבדיל ממקרים אחרים שבהם החוק רק מכיר בחוקיותה של הפעולה או מעניק פריבילגיות בקשר לביצועה"⁶.

80. עוד נקבע, כי התנאי בדבר מילוי תפקיד ציבורי **מכוח הדין**, אינו מתקיים בנוגע לפעילותם של גופים מתחומי המשפט הפרטי:

"משמעותו של תנאי זה היא, כי מילוי התפקיד הציבורי מוטל על אדם או גוף מכוח הדין (כגון חוק או תקנה). תנאי זה אינו מתקיים מקום בו התפקיד הציבורי מוטל על אדם או על גוף מכוח הסכם. ודוק: לא הגוף הוא שצריך להיות יציר הדין, אלא התפקיד המוטל עליו צריך שיבוא מהדין. הטעם לכך נעוץ בעובדה, שבית המשפט

⁴ בג"ץ 2996/17 ארגון העיתונאים בישראל-הסתדרות העובדים הכללית החדשה נ' ראש הממשלה (פורסם בנבו, 23.01.2019), פסקה 36 לפסק דינו של כב' המשנה לנשיאה [כתוארו אז], השופט מלצר.

⁵ כמובן שהדברים אמורים גם לגבי מנכ"ל חברת החדשות, אלא שהעתירה עניינה מינוי המנכ"לית על ידי דירקטוריון החברה, ועל כן ברור שאין כל נפקות לשאלה זו בעתירה דן.

⁶ משפט מנהלי דיוני, בעמ' 73.

הגבוה לצדק עוסק בפעילות השלטונית של הגופים השוניים ואין הוא עוסק בפעילותם מתחומי המשפט הפרטי".⁷

81. בעניינו, ברור כי סעיף 68(א) לחוק הרשות השנייה אינו מטיל תפקיד כלשהו על דירקטוריון חדשות 13 או על חבריו.
82. כל פועלו של סעיף 68(א) לחוק הרשות השנייה הוא הצבת **דרישות ספציפיות** לגבי מינוי המנכ"ל – המלצה של נציגי בעל הרישיון, ואישור המינוי ברוב של 75% מקרב חברי הדירקטוריון. אף אלמלא בא לעולם סעיף 68(א) לחוק – עדיין היה הדירקטוריון מוסמך למנות מנכ"ל לחברת החדשות, כמו כל **דירקטוריון בכל חברה פרטית**, לפי דיני החברות (ראו סעיף 92(א)(7) לחוק החברות, התשנ"ט-1999; להלן: "חוק החברות").
83. ברי, כי דירקטוריון חברת החדשות אינו יכול להיחשב כמי שממלא **תפקיד ציבורי על פי דין**, רק מן הטעם שהחוק **מתווה דרישות מסוימות** באשר למינוי מנכ"ל חברת החדשות.
84. העובדה שסעיף 68(א) לחוק הרשות השנייה קובע שדירקטוריון חברת החדשות ימנה את המנכ"ל אינה הופכת את המינוי למינוי "על פי דין", בדיוק כשם שמינוי מנכ"ל **בכל** חברה אינו מילוי "תפקיד על פי דין" רק מן הטעם שסמכות הדירקטוריון למנות מנכ"ל נזכרת בחוק החברות, כמתואר לעיל.
85. באותו האופן ממש – גם העובדה שסעיף 68(א) לחוק הרשות השנייה קובע את הרוב הדרוש בדירקטוריון למינוי מנכ"ל אינה הופכת את המינוי למינוי "על פי דין", כשם שהעובדה שחוק החברות קובע את הרוב הדרוש לאישור עסקה חריגה עם בעל שליטה בחברה ציבורית אינה משמיעה שבאשרה את העסקה ממלאת האסיפה הכללית של החברה את תפקידה "על פי דין".
86. מן האמור עולה בבירור, כי דירקטוריון חדשות 13, וכך גם חבריו, **לא מילאו "תפקיד ציבורי על פי דין"** במנותם מנכ"ל לחברת החדשות, כי אם מילאו את תפקידם כאורגנים בחברה, וזאת בהתאם לדיני החברות הכלליים ולדרישות הספציפיות הקבועות בחוק הרשות השנייה; ממילא ברור גם, כי מנכ"ל לחברת החדשות **לא מונתה אף היא ל"תפקיד ציבורי על פי דין"**, כי אם מונתה על ידי הדירקטוריון לתפקיד של נושאת משרה בחברה פרטית, הכפופה לרגולציה לפי חוק הרשות השנייה.
87. לבסוף גורסים העותרים – "למען הזהירות", כלשונם, ובצוק טיעוניהם – כי "לביית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק יש סמכות לדון בעתירה זו אף מכוח סעיף 15(ג) לחוק יסוד: השפיטה", שכן "יש צורך לתת בעניינו סעד מן הצדק" ובנוסף "אין אף בית משפט אחר המוסמך לתת את סעד ביטול החלטת המינוי" [סעיף 36 לעתירה].
88. המשיבים סבורים, בכל הכבוד, כי אף טענה זו אינה יכולה להכניס את העתירה דן בשעריו של בית משפט נכבד זה. זאת, שכן אין בכוחו של סעיף 15(ג) לחוק יסוד: השפיטה לאפשר לבית המשפט הנכבד ליתן סעדים שהם מחוץ לגבולות הדין או ליתן סעדים כנגד גופים פרטיים.
89. יפים לעניין זה דבריה של פרופ' ברק ארז:

"...ניסוח זה של הדברים [הכוונה ללשונו של סעיף 15(ג) לחוק יסוד השפיטה – הח"מ] אינו משקף במדויק את היקף הסמכות של בג"ץ, ובחלקו אף הוא מתעתע. ראשית, בית המשפט מפעיל שיקול דעת של עשיית צדק, אך לכאורה אינו אמור לעשות צדק מחוץ למשפט [...] שלישי, ניסוחו של סעיף 15(ג) נגוע בחסר בולט – היעדר ציון מפורש שהסמכות לתת סעד למען הצדק מוגבלת, ככלל, למתן סעד כנגד רשויות ציבוריות, או למצער כנגד גופים הממלאים תפקידים

⁷ בג"ץ 126/84 גלבע נ' מפעל הפיס פ"ד לט(4) 68, 70-71 (1985) (להלן: "עניין גלבע").

ציבוריים [...] למגבלה זו אין ביטוי בניסוח המילולי של הסעיף, ולמרות זאת היא חלק חשוב שלו, בהמשך למסורת הביקורת השיפוטית האנגלית שלה הוא נותן ביטוי.⁸

90. כפי שיפורט להלן, ענייננו נופל **במובהק מחוץ למשפט**, וזאת בתמצית מן הטעם שכלל דרישות החוק בענייננו קוימו – ואף למעלה מכך – והעותרים אינם מבקשים אלא להוסיף על הדין מכל הבא ליד; וכמפורט לעיל – ענייננו נופל במובהק גם תחת המקרים שהם בקשה למתן סעד כנגד גופים פרטיים **שאינם ממלאים תפקיד ציבורי**.

91. כאן המקום לציין, כי במקביל להגשת העתירה דנא הכריזו העותרים על סכסוך עבודה לפי חוק יישוב סכסוכי עבודה, התשי"ז-1957, בין היתר בעילה של מינוי המשיבה 7 למנכ"לית. כך, בסעיף 6 להודעה **[נספח 9 לעתירה]**, תחת הכותרת "העניינים שבסכסוך", נכתב – בין היתר – כדלקמן:

"כוונת המעסיק לבצע שינויים ארגוניים בצורת החלטה על מינוי מנהל ועורך ראשי שאינו כשיר לתפקיד, מה שעלול להביא, בין היתר, לכישלונות ניהוליים, פגיעה באיתנותו של המעסיק ובעבודה העיתונאית ובחופש העיתונות".

92. בכל הכבוד, הדברים אינם יכולים לדור בכפיפה אחת; העותרים אינם רשאים ליהנות משני העולמות, והעתירה דנא, המבקשת לבטל את מינויה של המשיבה 7 למנכ"לית, אינה יכולה לחיות לצד סכסוך עבודה שעילתו מינויה של המשיבה 7 למנכ"לית. לא ניתן לקבל פנייה של העותרים לבית משפט נכבד זה בבקשה לסעד מן הצדק, כולל סעדים זמניים, ובמקביל נקיטת הליכים במישור הארגוני המתעלמים מהפנייה לבית המשפט ומהאפשרות שהסעדים לא יינתנו (וכזכור הבקשה לסעד ארעי כבר נדחתה).

93. סיכומו של חלק זה: העותרים אינם יכולים לתמוך יתדותיהם בסעיף 15(ד)(2) לחוק יסוד: השפיטה, וזאת מן הטעם שהן חברת החדשות והן הדירקטוריון שלה – אינם ממלאים "תפקיד ציבורי", ובוודאי שאינם ממלאים תפקיד ציבורי "על פי דין"; העותרים אף אינם יכולים להישמע בטענה כי עתירתם חוסה תחת כנפיו של סעיף 15(ג) לחוק יסוד: השפיטה, וזאת משום שהסעד המבוקש בעתירה חוצה את גבולות הדין והמשפט, וכן משום שמדובר בסעד המכוון נגד גופים פרטיים.

94. אם כן, העותרים כשלו מלהראות כי עתירתם צולחת את פרוזדור הסמכות, ולפיכך – **דין העתירה להידחות על הסף**.

95. למעלה מן הצורך נראה עתה, כי אף לגופם של דברים, **דינה של העתירה – דחייה**.

ג. דין העתירה להידחות גם לגופה

ג.1. חברת החדשות והדירקטוריון שלה אינם גופים דו-מהותיים, ואינם כפופים לכללי

המשפט המינהלי

96. העתירה מבוססת, רובה ככולה, על טיעון העותרים **[סעיף 85 לעתירה]** לפיו "יהן מועצת המנהלים והן חברת החדשות עצמה הן גופים דו מהותיים וזאת בשל המאפיינים הציבוריים הרבים שיש בפעילותן". מטעם זה, גורסים העותרים, "יהן חברת החדשות והן מועצת המנהלים כפופות לחובות מתחום המשפט המנהלי, וזאת בפרט כאשר הן מפעילות סמכות ציבורית, כגון מינוי מנהל ועורך ראשי, אשר הוענק להן בדין" **[סעיף 92 לעתירה]**.

⁸ משפט מינהלי דיוני, בעמ' 55.

97. חרף זאת, העותרים אינם עושים ניסיון של ממש – ובוודאי אינם מצליחים – להרים את הנטל (העובדתי והמשפטי) בנוגע להתקיימות הקריטריונים לסיווגם של גופים כדו-מהותיים בחברת החדשות ובדירקטוריון שלה; ואכן – כפי שנראה להלן – אלה אינם מתקיימים באף אחד מהגופים (בהקשר זה יוער גם, כי לא ברור פשרו של הניסיון להפריד בטיעון בין חברת החדשות לבין הדירקטוריון שלה; הדירקטוריון הוא אורגן של החברה, וחברה פועלת באמצעות האורגנים שלה).
98. בנוסף, וכפי שיפורט להלן, הטענה לפיה חברת חדשות והדירקטוריון שלה הם גופים דו-מהותיים ומשום כך חלים עליהם כללי המשפט המינהלי – מעבר לכך שהיא נטולת בסיס עובדתי ומשפטי כשלעצמה – טומנת בחובה **סכנות כבדות משקל** שעלולות לפגוע בדיוק באותם זכויות ואינטרסים שבשם, על פי הטענה, באו העותרים לבית המשפט הנכבד.
99. מכל מקום, וכפי שיבואר מטה, אפילו סווגו חברת החדשות והדירקטוריון כגופים דו-מהותיים – הרי שבענייננו אין כל משמעות אופרטיבית לסיווג כאמור, שכן אין בכך כדי להכפיפם באופן אוטומטי לסמכותו של בית משפט נכבד זה; אין בכך כדי להשמיע שכלל הנורמות מהדין המינהלי חלות על חברת החדשות; וממילא בענייננו – מינוי מנכ"ל לחברת חדשות – החוק כולל דרישות ספציפיות, ואלה וקוימו במלואן.
100. אולם בטרם נבוא לדון בגופן של הטענות – נעמוד תחילה בקצרה על אופן סיווגם של גופים פרטיים כגופים דו-מהותיים, וכן על הדין החל בעניינם של גופים אלה.

ג.1.א. הקריטריונים לסיווגם של גופים דו-מהותיים ומשמעותו של סיווג זה

101. דוקטרינת הדואליות הנורמטיבית, הידועה בשם דוקטרינת הגופים הדו-מהותיים, שהתפתחה בהדרגה בפסיקת בתי המשפט, גורסת כי בהתקיים נסיבות מסוימות, ניתן להחיל חובות מהמשפט הציבורי על גופים פרטיים.
102. ככלל, גופים דו-מהותיים הם גופים "אשר להם מאפיינים אזרחיים לצד מאפיינים ציבוריים המצדיקים החלתן של חובות מכוח הדין המינהלי עליהם".⁹ על מנת שניתן יהיה להחיל חובות מתחום הדין המינהלי על גופים שאינם שלטוניים – נדרשים טעמים כבדי משקל ומבוססים היטב, ואין מדובר בקביעה הנעשית בקלות דעת. אכן –

"התוויית הדרך לתחולת המשפט הציבורי על גופים דו-מהותיים היא מלאכה עדינה וקשה, אפשר לומר **אפילו מסוכנת**, שכן היא מאיימת על האוטונומיה של הפרט".¹⁰

103. בהקשר זה נקבע גם, כי –

"לא בנקל יכיר בית המשפט בגוף כ"דו מהותי" מקום בו עסקינן בגוף שהתאגד במסגרת המשפט הפרטי... **ולא די בכך שהגוף ממלא תפקיד שיש לציבור עניין בו**, אלא על המבקש להכפיפו למסגרת משפטית רחבה יותר מזו החלה על גופים פרטיים **להוכיח "דבר מה נוסף" אשר מצדיק זאת**".¹¹

⁹ ע"יא 467/04 יתח נ' מפעל הפיס (נבו 1.9.2005), פסקה 17 לפסק דינה של השופטת ארבל (להלן: "עניין יתח").

¹⁰ ע"יא 3414/93 און נ' הבורסה ליהלומים (נבו 29.11.95), פסקה 9 לפסק דינו של השופט זמיר (להלן: "עניין און").

¹¹ עניין יתח, פסקה 17 לפסק דינה של השופטת ארבל.

104. הקריטריון המרכזי לסיווגו של גוף כדו-מהותי הוא היותו של גוף פרטי כזה **ממלא תפקיד על פי דין**. תחת כותרת זו מתכנסים גופים שונים שלהם סמכויות ישירות שהוענקו להם בדין על ידי הרשות המבצעת, ומתוקף סמכויות אלו הם מעניקים שירות או ממלאים פונקציה שהם **בעלי אופי שלטוני**.
105. בנוסף, במקרים מסוימים, הכירה הפסיקה בגופים פרטיים שהם **בעלי מעמד או תפקיד ציבורי, או שהם בעלי זיקה לרשות ציבורית** – כגופים דו-מהותיים, וזאת חרף העובדה שהם אינם ממלאים תפקיד ציבורי על פי דין.
106. בהקשר זה נקבע, כי העיקרון המנחה הוא בחינת כל מקרה לגופו על פי מהותה של האישיות המשפטית שאפיינה עומד על הפרק. יחד עם זאת, נוכח הקושי לסווג גופים כדו-מהותיים – ונוכח השלכותיה מרחיקות הלכת של קביעה כזו על הגוף הפרטי – נתנה בהם הפסיקה סימנים:

"בפסיקת בית משפט נזכרות אמות מידה שונות העשויות לשמש את בית המשפט בבואו להכריע בעניין סיווגה של אישיות משפטית כ"גוף דו מהותי". כך, תבחנה **הסמכויות שהוקנו לגוף זה** ובמיוחד, האם ביניהן **סמכויות שלטוניות**... מידת שליטתו של הגוף על **אמצעי ייצור חיוני** והספקתו לציבור... או **היותו מונופולין** בתחום עיסוקו... שיעור **התמיכה הכספית אותה הוא מקבל מידי רשויות השלטון**... כמו כן, יינתן **משקל נכבד לתפקיד** אותו ממלא הגוף המשפטי שלעניינו נדרש בית המשפט. כך, ככל שבתפקיד **סטטוטורי** עסקינן, כך יטה כובד המשקל אל עבר הטלת חובות שמקורן בדין המנהלי".¹²

107. ואכן, המבחנים שנקט בית משפט נכבד זה בבואו להכריע בשאלת סיווגו של גוף שיסודו במשפט הפרטי כגוף דו-מהותי, מתייחסים בעיקרם למהות הפונקציונאלית של התאגיד המדובר, קרי – הדגש הוא בדמיון מהותי לרשויות ציבוריות: האם תפקידו הוא בעיקרו בעל אופי ציבורי; האם התאגיד עוסק באספקת שירות חיוני; האם הוענקו לתאגיד סמכויות שלטוניות; האם התאגיד ניזון מכספי ציבור; מידת היזקקותו של הציבור הרחב לפעילותו של אותו גוף; וכדו'.¹³
108. אשר למשמעות המשפטית של סיווגו של גוף פרטי כגוף דו-מהותי – קרי, אילו כללים של משפט ציבורי יחולו על הגוף לגביו נקבע כי הוא דו מהותי – זו תיקבע אף היא לפי נסיבות המקרה ומיחותו של הגוף. ובלשונו של בית משפט זה:

"סיווגו של גוף משפטי כגוף "דו-מהותי" אינה סופה של דרך, אלא תחילתה במידה רבה... סיווגו של גוף משפטי כ"דו מהותי" אינו פוטר את בית המשפט ליתן דעתו לשאלת **היקף תחולת דיני המנהל הציבורי על גוף זה** – הן מבחינת עצם תחולתן של העילות השונות המוכרות בדין המנהלי והן בכל הנוגע להיקפן ביחס לחובות המוטלות על רשויות הציבור... כמו כן, סיווגה של אישיות משפטית כגוף דו מהותי, מעין ציבורי, אינו מחייב בהכרח החלה ישירה של חובות הדין המנהלי על כלל פעילותה. כך, יכול שפעילויות אחדות בהן עוסק גוף "דו מהותי" תהיינה כפופות לחובות שמקורן בדין המנהלי ואילו פעילויות אחרות תחסנה בצל דיני המשפט הפרטי ולא תהיינה כפופות למסגרת נורמטיבית כפולה".¹⁴

109. בהקשר זה נקבע גם, כי ככלל –

¹² ש.ס.

¹³ אסף הראל גופים ונושאי משרה דו מהותיים "הפרמטרים לסיווג גוף דו-מהותי" עמ' 72 (מהדורה שנייה, 2019) (להלן: "גופים דו מהותיים").

¹⁴ עניין יתח, בפסקה 19.

"ההיקף והעוצמה של כללי המשפט הציבורי החלים על גוף דו-מהותי מסוים יהיו קרובים יותר לאלה החלים על רשות מינהלית ככל שאותו גוף יהיה קרוב יותר במהותו לרשות מינהלית"¹⁵.

110. על רקע האמור, נראה עתה כי אין בסיס או מקום לסיווג חברת החדשות או הדירקטוריון שלה כגופים דו-מהותיים; וכי אין להחיל עליהם את כללי המשפט המינהלי.

ג.1.ב. הקריטריונים לסיווג גוף כדו-מהותי אינם מתקיימים בחברת החדשות או בדירקטוריון

111. העותרים טוענים, כי חברת החדשות ומועצת המנהלים "מפעילות סמכויות ציבוריות שהוענקו להן בדין" ובכלל זאת "הסמכות למנות מנהל ועורך ראשי לחברת החדשות [אשר] מוענקת במישרין בחוק הרשות השנייה" [סעיפים 87-88 לעתירה].

112. כפי שכבר פורט מעלה (פרק ב' לעיל), חברת החדשות והדירקטוריון שלה **אינם** "גופים פרטיים הממלאים תפקיד ציבורי על פי דין", ומאותם טעמים גם לא ניתן לראות בהם גופים המפעילים סמכויות ציבוריות שהוענקו בדין. כך בכלל, ובפרט בנוגע למינוי מנכ"ל לחברת החדשות.

113. אכן, הדין קובע הוראות **מסוימות** באשר למינוי מנכ"ל על ידי חברת חדשות והדירקטוריון, שעיקרן דרישות **רגולטוריות** הנוגעות להפעלת כוחות **במשפט הפרטי**, אך תפקידים אלה אינם **יציר** הדין; הדין אינו **מטיל** אותם ואינו **מעניק** אותם. הסמכות למנות מנכ"ל לחברת החדשות אינה סמכות שהוענקה בדין, שכן מדובר בסמכות הקיימת לכל דירקטוריון של כל חברה פרטית ומקורה בדיני החברות. מכל מקום, הסמכות למנות מנכ"ל **אינה** "סמכות ציבורית" או מינהלית; ובוודאי שאין מדובר בסמכות בעלת **'אופי שלטוני'**.

114. נותרנו, אם כן, עם המסלול השני לסיווגם של גופים פרטיים כדו-מהותיים, והוא בחינת היותם **בעלי מעמד או תפקיד ציבורי, או שהם בעלי זיקה לרשות ציבורית**. על מנת לתמוך את הטענה כי חברת החדשות והדירקטוריון נופלים לקטגוריה זו, מעלים העותרים טענות שונות, אשר חלקן מבוססות על עובדות שאינן נכונות, חלקן מבוססות על ניתוח משפטי שגוי, וחלקן על שניהם.

115. כך, לשיטת העותרים, חברת החדשות ומועצת המנהלים שלה "אמונת על **משאב ציבורי ראשון במעלה**, שידורי חדשות באחד משני הערוצים המרכזיים בישראל" [סעיף 86 לעתירה; ההדגשה נוספה]. מדובר בתיאור מגמתי, הלוקה באי-דיוקים.

116. ראשית, חדשות 13 אינה עושה כל שימוש ב"משאב ציבורי" בשדרה חדשות לציבור, שכן כמוסבר לעיל, כיום ניתנים רישיונות לשידורי טלוויזיה לכל דורש, בניגוד לעבר – אז בוצעו שידורי טלוויזיה מכוח זיכיונות שניתנו במכרז; וממילא המגמה בעידן הנוכחי היא של מעבר של שידורי הטלוויזיה לאינטרנט, שם הם מתבצעים ללא כל רישוי או פיקוח.

117. בנוסף, שידורי חדשות מסופקים כיום בישראל על ידי (לפחות) **ארבעה** ערוצי טלוויזיה שונים (קשת 12, כאן 11, ערוץ 14 ורשת 13), אליהם נוסף השבוע ממש ערוץ לינארי נוסף, המשדר אך ורק שידורי חדשות והמשודר על גבי האינטרנט – i24news; זאת, בנוסף לשידורי ודיווחי חדשות המסופקים לציבור באמצעות מגוון רחב של פלטפורמות ואמצעי תקשורת **נוספים** – אתרי אינטרנט חדשותיים (N12, Ynet, הארץ, וואלה! חדשות, מעריב, רוטר ועוד רבים; וכן אתרים ממוקדים יותר כגון גלובס, The

¹⁵ עניין און, בעמ' 206.

Marker, וכלכליסט), רשתות חברתיות (פייסבוק, X (לשעבר טוויטר), Threads, טלגרם) וכן על-ידי העיתונות הכתובה (שכאמור בחלקה מפעילה גם שידורי חדשות באינטרנט).

118. מבחינה עניינית, הנימוקים המצדיקים – לשיטת העותרים – את סיווגה של חדשות 13 כגוף דו-מהותי תקפים במידה רבה גם ביחס לשורה ארוכה של אמצעי תקשורת הפועלים בישראל; משמעות הדברים היא סיווג סיטוני של גופי תקשורת כגופים דו-מהותיים, ודי בכך כדי להמחיש את האבסורד שאליו מובילה גישת העותרים.

119. אם כן, ברי כי לא ב"משאב ציבורי" עסקינן, ולא ב"אחד משניים" אנו דנים.

120. עוד טוענים העותרים, כי יש לסווג את חברת החדשות והדירקטוריון שלה כגופים דו-מהותיים מכיוון שחברת החדשות פועלת מכוח רישיון אשר ניתן לה על ידי הרשות השנייה, ופעילותה מפקחת על ידי הרשות השנייה [סעיף 89 לעתירה].

121. דא עקא, וכפי שכבר נפסק בעבר¹⁶ פעולה מכוח רישיון או היתר – אף אם יש בה אינטרס ציבורי – אין בה כשלעצמה כדי להפוך הגוף המחזיק ברישיון לגוף דו-מהותי; שאם לא כן, נימצא במצב בו כל מי שנזקק לרישיון כדי לספק שירות לציבור ימצא עצמו כפוף לכללי המשפט המנהלי. במציאות הקיימת בישראל, מספר עצום של תחומי פעילות, חלקם בעלי חשיבות ציבורית שאינה פחותה משל שידורי חדשות, כפופים למשטר רישוי, וקביעת כלל לפיו די בכך על מנת לסווג את הגופים הפועלים בהם כגופים דו-מהותיים, להכפיפם לכללי המשפט המנהלי, ולהתערב בהחלטות עסקיות שלהם, כגון מינוי מנכ"ל – היא תוצאה שאינה מתקבלת על הדעת.

122. אכן, פעולה מכוח רישיון יכולה לשמש קריטריון לסיווג גוף פרטי כגוף דו-מהותי אך ורק כשמדובר בגוף שמעניק שירות **בעל אופי שלטוני**. קרי – שירות חיוני שהמדינה אמורה לספק לאזרחיה, ואשר אותו בחרה לספק להם באמצעות גוף פרטי – המשמש "ידא אריכתא" שלה – לו העניקה רישיון לתת את השירותים.¹⁷

123. אם כן, גם עצם פעולתה של חברת החדשות על פי רישיון שניתן לה על ידי הרשות השנייה רחוק מלהצדיק את סיווגה של חברת החדשות כגוף דו-מהותי.

124. עוד טוענים העותרים, כי חברת החדשות והדירקטוריון שלה מהווים גופים דו-מהותיים כיוון שיש להם "קשר הדוק ביותר לרשות השנייה". אותו "קשר הדוק" כך לפי עותרים, מתבטא בכך שהרשות השנייה מחזיקה 40% ממניות ההצבעה בחברת החדשות, וממנה חברים בדירקטוריון שלה [סעיף 90 לעתירה].

125. טענה זו לוקה, בכל הכבוד, בהבנת הדין ומייחסת לו את שאין בו. חברי הדירקטוריון שממנה הרשות השנייה הם מעין דירקטורים חיצוניים בחברה – וזאת להבדיל מהחוק בנוסחו הקודם, שקבע כי נציגי הרשות במועצת המנהלים של חברת החדשות יהיו חברי מועצת הרשות השנייה **בעצמם**.¹⁸ כלומר, במצב החוקי דהיום, חברי הדירקטוריון שממנה הרשות השנייה הם נציגי ציבור האמורים להפעיל **שיקול דעת עצמאי** בבואם לייצג את האינטרס הציבורי ולפעול לטובתה של החברה, בהתאם לחובותיהם **כנושאי משרה**, והם אינם מהווים את ידה הארוכה של הרשות השנייה בחברת החדשות.

¹⁶ ר' עניין גלבו, בפסקה 6 לפסק דינו של השופט (כתוארו אז) ברק.

¹⁷ בג"ץ 294/91 חברה קדישא גחש"א "קהילת ירושלים" נ' קסטנבאום, פ"ד מו(2) 464, 519-520 (1992); פרופ' דפנה ברק ארז "משפט מינהלי – משפט מינהלי כלכלי כרך ג' 477 (2013) (להלן: "משפט מינהלי כלכלי"); גופים דו מהותיים, בעמ' 64.

¹⁸ ר' ס' 4 להצעת חוק הרשות השנייה לטלוויזיה ולרדיו (תיקון מס' 20) (תנאי הפעלה של בעלי זיכיון בערוץ 2 ובערוץ השלישי והוראות שונות), התשס"ג-2003 (ה"ח הכנסת תשס"ג מס' 26).

126. ודוק: החוק אינו מטיל על נציגי הציבור בדירקטוריון כל חובה נוספת מעבר לחובה לייצג את האינטרס הציבורי לפי מיטב שיפוטם ולפעול לטובת החברה; והוא אף אינו מעניק לרשות השנייה סמכות ליתן לאותם נציגים הוראות כלשהן, לרבות הוראות לעניין האופן בו עליהם להפעיל את שיקול דעתם.
127. ממילא, העובדה שהרשות ממנה חלק מחברי הדירקטוריון אינה מהווה ראיה ל"קשר הדוק" ביניהן. כך, הפסיקה אליה מפנים העותרים עצמם עוסקת במקרים בהם הגוף הפרטי נמצא **בבעלות** ציבורית [הערת שוליים 34 לעתירה]; ואילו בענייננו, הרשות השנייה אינה מחזיקה במניות רכושיות כלשהן בחברת החדשות, היא מחזיקה במניות הצבעה המקנות לה זכות למנות מיעוט מקרב הדירקטורים בחברה, חברי הדירקטוריון הממונים על ידיה הם נציגי ציבור בעלי שיקול דעת עצמאי, ואין להם זכויות וטו לגבי החלטות המתקבלות בדירקטוריון, מלבד בעניין ההחלטה על מינוי מנכ"ל.
128. בכל מקרה, הדירקטוריון כולל **רוב** חברים שממונים על ידי בעל הרישיון; הקשר בין חברת החדשות לרשות השנייה הוא של בעל רישיון ורגולטור; ואין באינדיקציה אחת בעוצמה כה חלשה, אפילו היתה מתקיימת בחברת החדשות, כדי לבסס כשלעצמה את סיווגה כגוף דו-מהותי.
129. לבסוף טוענים העותרים – בשפה רפה – כי הרשות "מממנת, במובן מסוים, את פעילותה השוטפת של חברת החדשות" [סעיף 91 לעתירה].
130. ואולם, הרשות השנייה אינה מממנת את חברת החדשות, וכל תקציבה ממומן במלואו על ידי בעל הרישיון לשידורי טלוויזיה בערוץ, במקרה דנן – רשת. חלק מתקציב החברה מועבר אמנם באמצעות הרשות (המשמשת אך צינור להעברת הכספים), אולם המימון הוא פרטי במלואו; ובהקשר זה – לא למותר לציין כי נוכח מצבה הכספי של רשת בתקופה האחרונה, נזקקת גם היא להזרמות כספים מסיביות מבעלי מניותיה לצורך מימון פעילותה, ובכלל זה מימון תקציבה של חברת החדשות.
131. גם טענה זו, אם כן, אינה יכול לשמש בסיס לסיווג חברת החדשות כגוף דו-מהותי.
132. מן האמור עולה בבירור, כי העותרים אינם צולחים אף לא אחד משבילי הכניסה לדוקטרינת הדו-מהותיות, ואין כל בסיס לסיווגה של חברת החדשות – שהיא גוף פרטי – כגוף דו-מהותי; וממילא אין גם יסוד לסיווגה של דירקטוריון החברה ככזה.
- ג.1.ג. ההשלכות של סיווגה של חברת חדשות כגוף דו-מהותי**
133. לא ניתן להשלים דיון זה מבלי לומר מילים אחדות אודות ההשלכות של סיווג חברת חדשות כגוף דו-מהותי – סיווג שבתי המשפט נמנעו ממנו במכוון, נוכח הסכנות הטמונות בו.
134. העותרים מציבים במוקד העתירה את ההגנה על עיתונות חופשית, על חופש הביטוי ועל זכות הציבור לדעת, כחלק מ"מארג הרשויות שהן ביסוד הדמוקרטיה" [סעיף 85, ופרק ה(1) לעתירה]. אכן, מבלי להתייחס כאן לשאלה האם קיים קשר בין אותם ערכים וזכויות יסוד לבין העתירה – אין חולק על חשיבותם, שהוכרה פעם אחר פעם בפסיקתו של בית משפט זה.
135. ועל כן יש לתהות: כיצד הכפפתם של גופי תקשורת לכללי המשפט המינהלי תורמת להיותה של העיתונות חופשית ומגנה על חופש הביטוי? ובלשונם של העותרים עצמם – **עולם הפוך**. ברור ומובן כי קיים ניגוד חריף בין הרעיון והאתוס של חופש העיתונות, לבין הרעיון להפעיל על האחרונה ביקורת שיפוטית על בסיס כללי המשפט המינהלי; אכן, לא לחינם ניכרת במסורת הדמוקרטיה זהירות מופלגת

מפני הטלת פיקוח שיפוטי על גופי תקשורת, ולא לחינם נמנעו בתי המשפט בישראל מלסווג גופי תקשורת פרטיים כגופים דו-מהותיים.¹⁹

136. ודוק: כמוסבר לעיל, מבחינה עניינית אין כל הבדל ממשי בין חדשות 13 לבין גופי תקשורת רבים אחרים בכל הנוגע להצדקות הנטענות לדו-מהותיות. אם תסווג חברת החדשות כגוף דו-מהותי, קצרה (מאוד) הדרך להכפיף את **כלל אמצעי התקשורת** המספקים דיווחי חדשות לציבור לביקורת שיפוטית על בסיס כללי המשפט המינהלי.

137. את מחירה של החלטה שיפוטית תקדימית כזו לא קשה לשער, ודי אם נציין את התמריץ השלילי שתיתן החלטה כזו לכל מי ששוקל להשקיע מכספו – או שמשקיע מכספו כבר עתה – בתחום התקשורת (המשודרת והכתובה); את המדרון החלקלק בדרך להתערבות שיפוטית – שלא על פי עילות מוגדרות (כגון לשון הרע או פגיעה בפרטיות) – גם בתכנים המשודרים עצמם, בסוגיות של קידום וקבלת עובדים או בבחירה אילו תכניות לשדר (או לא לשדר), ובאופן קבלת ההחלטות לגבי נושאים אלה; את הפגיעה ביכולתם של גופי שידור להעביר ביקורת על הרשות השופטת (תחת הידיעה שהם נתונים לביקורת שיפוטית מסוג זה); ואת המסר למחוקק ולרגולטור, שעלולים לעשות בכך שימוש להתערבות יתר בשוק התקשורת.

138. נוכח כל האמור, **ברי כי סיווגה של חברת חדשות כגוף דו-מהותי יפגע, מיניה וביה, בעיתונות החופשית ובחופש הביטוי, ובוודאי שלא יסייע בשמירה על ערכים חשובים אלו.**

ג.1.ד. הקביעה כי גוף מסוים נחשב לגוף דו-מהותי אינה משמיעה כי ניתן להחיל עליו את כל

כללי המשפט המינהלי

139. אחר הדברים האלה, ולמעלה מן הצורך, יוער גם כי אף לו ניתן היה לסווג את חדשות 13 כגוף דו-מהותי – ולעמדת המשיבים לא ניתן לעשות כן – סיווג כאמור אינו משמיע כי כל כללי המשפט המינהלי יחולו עליה באופן אוטומטי.

140. אכן, וכפי שכבר צוטט מעלה –

"סיווגו של גוף משפטי כגוף "דו-מהותי" אינה סופה של דרך, אלא תחילתה במידה רבה... סיווגו של גוף משפטי כ"דו מהותי" אינו פוטר את בית המשפט ליתן דעתו לשאלת היקף תחולת דיני המנהל הציבורי על גוף זה – הן מבחינת עצם תחולתן של העילות השונות המוכרות בדין המנהלי והן בכל הנוגע להיקפן ביחס לחובות המוטלות על רשויות הציבור... כמו כן, סיווגה של אישיות משפטית כגוף דו מהותי, מעין ציבורי, אינו מחייב בהכרח החלה ישירה של חובות הדין המנהלי על כלל פעילותה. כך, יכול שפעילויות אחדות בהן עוסק גוף "דו מהותי" תהיינה כפופות לחובות שמקורן בדין המנהלי ואילו פעילויות אחרות תחסנה בצל דיני המשפט הפרטי ולא תהיינה כפופות למסגרת נורמטיבית כפולה".²⁰

141. ועוד בהקשר זה:

"בית המשפט לא פסק אילו הם הכללים של המשפט הציבורי שיחולו על גוף דו-מהותי... בית המשפט הבהיר כי הכללים של המשפט הציבורי החלים על גוף דו-מהותי אינם זהים בהכרח

¹⁹ בכתובה האקדמית הובעה ביקורת על האפשרות להכיר בעיתונות ובגופי תקשורת כגופים דו-מהותיים (וראו משפט מינהלי-כלכלי, ה"ש 144 בעמ' 489; גיא פסח "הבסיס העיוני של עיקרון חופש הביטוי ומעמדה המשפטי של העיתונות" משפטים לא 895 (2001)).

²⁰ עניין יתח, פסקה 17 לפסק דינה של השופטת ארבל.

לאותם כללים כשהם חלים על רשות מינהלית. המעבר של הכללים מן התחום של המינהל הציבורי אל התחום של המיגזר הפרטי עשוי לחולל בהם שינויים. למשל, גם עקרון השוויון וגם כלל הסבירות עשויים לשנות עורם כשהם עוברים מתחום לתחום: מן הרשות המינהלית אל גוף דו-מהותי.²¹

142. אכן, אותה דואליות נורמטיבית הנגזרת מסיווגו של גוף כדו-מהותי – ואשר משמעה תחולת המשפט הפרטי במקביל לתחולתו של הדין המינהלי – היא **יחסית**, קרי – היא חלה על ההיבטים בפעולתו של הגוף הדו-מהותי שהם **בעלי הזיקה הציבורית**:

”אכן, לא הרי פעילותו של גוף דו-מהותי בנושא שאין לו כל זיקה ציבורית לבין פעילות שהיא בגרעין עשייתו הציבורית. כל פעולה ופעולה של גוף דו-מהותי צריכה להיבחן בדקדקנות, ובמקרים המתאימים להחיל עליה את הדואליות הנורמטיבית בעוצמה הראויה. יש להיזהר שלא יוטלו על גוף דו-מהותי, אשר נוצר במשפט הפרטי ומשם חיותו, כבלים של המשפט הציבורי שיכבידו עליו ללא הצדקה לפעול באופן יעיל למילוי תפקידיו ולהשגת מטרותיו.”²²

143. נוכח האמור, ברי כי אין כל בסיס לטענותיהם של העותרים, שתכליתן לא רק להביא לסיווגם של חברת החדשות והדירקטוריון שלה כגופים דו-מהותיים, אלא להביא את בית המשפט הנכבד להתערב, על יסוד סיווג כאמור, בהחלטה **עסקית** של דירקטוריון החברה – מינוי מנכ”ל לחברה – החלטה שהיא אחד האמצעים המרכזיים של דירקטוריון חברה לממש את האסטרטגיה שלו; וכי אין כל בסיס או הצדקה להחיל על החברה את כללי המשפט המינהלי בצורתם המחמירה ביותר – התערבות במינויים ובשיקול הדעת העסקי.

144. ומעבר לכל האמור: אפילו סווגו חברת החדשות והדירקטוריון כגופים דו מהותיים – הרי שבענייננו **אין כל משמעות אופרטיבית לסיווג כאמור**. ראשית, כאמור, סיווגו של גוף כדו-מהותי אין פירושו הכפפתו של אותו גוף באופן אוטומטי לסמכותו של בית משפט נכבד זה (שכן לשם כך נדרש, כזכור, לבסס כי הגוף חוסה תחת סמכותו של בג”צ לפי סעיף 15(ד)(2) לחוק יסוד: השפיטה, מה שאינו מתקיים בענייננו).²³ שנית, הדרישות הספציפיות לגבי מינוי המנכ”ל קבועות ממילא בחוק הרשות השנייה, וכפי שיפורט להלן – אלו קוימו במלואן במקרה דנן; ושלישית – ואשר לטענת ניגוד העניינים – הרי שגם דירקטורים בחברה פרטית מחויבים להימנע מניגוד עניינים, ואין משמעות לסיווג החברה כגוף דו-מהותי בהקשר זה; והעיקר הוא, כפי שיפורט מטה, שאין שחר לטענות בדבר ניגוד עניינים כביכול המועלות בעתירה.

145. **לסיכום: טענת העותרים בדבר סיווג חברת החדשות והדירקטוריון כגופים דו-מהותיים – מעבר לסיכון הגלום בה לעיתונות החופשית ולחופש הביטוי – אינה יכולה לעמוד, שכן לא מתקיים לגביהם אף אחד מהטעמים שנקבעו בפסיקה המצדיקים סיווג כאמור. ממילא, גם יתר הטענות בעתירה, אשר נסמכות רובן ככולן על הסיווג כאמור על מנת לטעון לתחולה של שורת נורמות וכללים מהמשפט המינהלי על חברת החדשות – נופלות מאליהן.**

²¹ עניין און, בעמ' 207.

²² בג”ץ 4289/00 אברמוביץ הדי ואח' נ' ראש ממשלת ישראל (נבו 10.12.2009), פסקה 7 לפסק דינו של השופט גיבוראן.

²³ בג”ץ 4212/91 המוסד החינוכי הממלכתי דתי העל יסודי לבנות בית רבקה נ' הסוכנות היהודית לארץ-ישראל מז(2) 661, 677 (1993).

146. עם זאת, ועל מנת שלא יימצא הנייר חסר, נתייחס להלן ליתר טענותיהם של העותרים ונראה כי הן חסרות בסיס – גם לגופן.

ג. תהליך המינוי נעשה בהתאם לדרישות החוק ולא נפל בו כל פגם

147. העותרים טוענים [פרק ז' לעתירה] כי יש לפסול על ההחלטה על מינוי גב' שמאלוב ברקוביץ', מכיוון שתהליך המינוי היה 'לא תקין'. זאת, לשיטתם, מן הטעם שלתהליך המינוי של גב' שמאלוב ברקוביץ' 'לא קדם הליך תחרותי, ובטח שלא הליך תחרותי סדור, לא נקבעו ולא פורסמו תנאי כשירות למועמדים, לא פורסמה רשימת מועמדים, ועדת האיתור הביאה לאישור מועצת המנהלים מועמדת אחת בלבד, ומועמדת זו אושרה במועצת המנהלים לאחר דיון קצר (אם בכלל)' [סעיף 94].

148. מדובר בטענות מופרכות לחלוטין.

149. ראשית, תהליך המינוי של מנכ"ל בחברת חדשות מוסדר באופן מלא וממצה בפרק ד' לחוק הרשות השנייה, אשר קובע בעניין הוראות ברורות, התחמות גם את היקף ההתערבות החקיקתית בהחלטה המסורה בדרך כלל לשיקול דעתו המוחלט של דירקטוריון בחברה פרטית. החוק קובע במפורש כי הזכות להמליץ על המועמד לתפקיד המנכ"ל מסורה לנציגי בעל הרישיון בדירקטוריון חברת החדשות; וההחלטה על המינוי צריכה להתקבל ברוב של 75% מחברי הדירקטוריון, קרי – בהסכמת לפחות חלק מנציגי הציבור. הא – ותו לא. אכן, מדובר בסוגיה אשר המחוקק נדרש אליה באופן קונקרטי, וקבע בה הסדר ספציפי וממצה.

150. כפי שניתן לראות, החוק אינו כולל דרישה לקיומו של הליך תחרותי; הוא אף אינו דורש הקמתה של ועדת איתור; אינו כולל רשימה של תנאי סף או תנאי כשירות לתפקיד המנכ"ל; ואף אינו כולל דרישה לפרסום תנאי כשירות או רשימת מועמדים.

151. ודוק: אין מדובר בלקונה שהמחוקק לא נתן עליה את דעתו, אלא בסעיף חוק ברור ומפורט. אכן, אילו סבר המחוקק שיש לקבוע הוראות נוספות בקשר עם תהליך המינוי – או כי נדרש לערוך לגביו הליך תחרותי, כפי שטוענים העותרים – הוא היה עושה כן באופן מפורש במסגרת פרק ד' לחוק הרשות השנייה.

152. כאמור, הוראות סעיף 68(א) לחוק הן המגבלות היחידות שהטיל המחוקק על שיקול הדעת של דירקטוריון חברת החדשות, חברה פרטית, בבואו למנות לה מנכ"ל. סעיף זה קובע איזון עדין בין האינטרס הציבורי לבין בין האינטרס הכלכלי של בעל הרישיון בכל הנוגע למינוי מנכ"ל חברת חדשות, וכל מגבלה נוספת שתוטל על תהליך מינוי המנכ"ל – תפר איזון זה מיניה וביה.²⁴ ברור, אפוא, כי הטלת מגבלה נוספת על תהליך המינוי אינה יכולה להיעשות אלא בדרך של חקיקה ראשית.

153. הנה כי כן, בניגוד לנטען בעתירה, הדרישות שמבקשים העותרים להחיל על תהליך המינוי אינן "נורמות בסיסיות" [סעיף 107 לעתירה] כי אם בנורמות מומצאות; ואותו "מארג נורמטיבי עשיר" שמנסים העותרים להלביש על ענייננו [סעיף 104 לעתירה] ואותם "סטנדרטים המוכרים בפסיקה" [סעיף 93 לעתירה] – נתפרו לטובת עניין אחר לחלוטין ולמידותיו של תחום שונה בתכלית. הלכה למעשה, העותרים שמו עצמם בנעלי המחוקק, רקחו תהליך מינוי אלטרנטיבי למנכ"ל חברת החדשות, העלו אותו על כתב עתירתם משל היה חוק חרות, ומשם קצרה הדרך לבקשת סעד מבית המשפט הנכבד שמהותו כפייה על המשיבים של תהליך מינוי שהעותרים לא רק אפו בעצמם, אלא המציאו את המתכון.

²⁴ והשוו: עניין יחימוביץ', פסקה 12.

154. דרישתם של העותרים, אם תתקבל, משמעה הפיכתה של חברת החדשות לחברה ממשלתית לכל דבר עניין. ואכן, העותרים שבים ומפנים בהקשר זה להוראות שחלות על מינוי של "מנהל כללי בחברה ממשלתית" [סעיף 104 לעתירה] או הליכים "לאיוש תפקידים במגזר הציבורי" [סעיף 105 לעתירה]. יתרה מכך, דרישת העותרים להחיל על מינוי מנכ"ל חברת החדשות חובת קיום "הליך תחרותי", ובגרסה אחרת – "הליך מינוי מקצועי באמצעות מכרז תחרותי", מבקשת להטיל על תהליך מינוי מנכ"ל בחברה פרטית חובות מחמירות יותר מאלו שחלות על הליכים למינוי מנכ"ל בחברות ממשלתיות, אשר **כלל אינם מחייבים הליך תחרותי, ובוודאי שלא מכרז.**
155. לא בכדי העותרים אינם מפנים ולו לפסק דין אחד שבו בתי המשפט חייבו חברה פרטית בתהליך כה מחמיר למינוי של מנכ"ל.
156. שנית, בענייננו, וכפי שכבר הוסבר, תהליך המינוי שבוצע תואם באופן מלא את הוראות חוק הרשות השנייה; כשכל דרישות החוק מקוימות כמשפטן וכחוקתן, ואף מעבר לכך. להלן נעמוד על הדברים ביתר פירוט.
157. ועדת האיתור הוקמה **לבקשת נציגי הציבור** בדירקטוריון (ללמדך עד כמה מופרכת הטלת הדופי של העותרים באותם נציגי הציבור). נציגי רשת בדירקטוריון הסכימו שהדירקטוריון ימנה ועדת איתור שתסייע בהליך המינוי; זאת, הגם שאין חובה כזו על פי חוק הרשות השנייה (שכאמור קובע שהמנכ"ל יומלץ על ידי **נציגי בעל הרישיון** (קרי – רשת) בדירקטוריון), ומבלי לפגוע בעיקרון שהמועמד שיובא בפני הדירקטוריון יהיה מוסכם על נציגי רשת.
158. למעשה, לא זו בלבד שאין כל חובה בדין להקמת ועדת איתור, אלא שלמינויים של מנכ"לים קודמים בחדשות 13 לא קדמה הקמתה של ועדת איתור; במאמר מוסגר יצוין, כי גם העובדה שחרף האמור איש מקרב העותרים לא מחה או פנה בעבר לערכאות משפטיות בשל אי-הקמתה של ועדת איתור מלמדת כי לא תהליך המינוי טורד את מנוחתם של העותרים – אלא תוצאתו **הפרסונלית**.
159. כאמור לעיל, ועדת האיתור כללה ארבעה נציגים: שני נציגים מטעם רשת – מר נדב טופולסקי, יו"ר דירקטוריון רשת, ומר אמיליאנו קלמזוק, מנכ"ל רשת; ושניים מתוך שלושת נציגי הציבור בדירקטוריון – מר אברהם נתן ומר אייל דה פאו, יו"ר הדירקטוריון.
160. בטרם נתאר בקצרה את עבודתה של ועדת האיתור – מן הראוי לעמוד בתמצית על הרקורד המכובד של חבריה, שכבודם נרמס כלאחר יד במסגרת כתב העתירה; ויובהר – תכלית האמור להלן אינה לפאר את חברי הוועדה, כי אם להדגיש עד כמה טענות העותרים לניהול תהליך בלתי תקין – מופרכות מן היסוד.
161. אכן, חברי ועדת האיתור כולם הם בעלי כישורים ועתירי ניסיון, ולכל אחד מומחיות בתחומו: מר נדב טופולסקי, יו"ר דירקטוריון רשת, הוא בעל תואר ראשון במדעי המחשב ובכלכלה ותואר שני במינהל עסקים; ובעל ניסיון עסקי עשיר.
- מר אמיליאנו קלמזוק – מנכ"ל רשת – הוא בוגר אוניברסיטת פנסילבניה, כיהן במשך כ-14 שנים בתפקידים בכירים שונים ברשת העולמית FOX, תחילה כסגן נשיא וסגן מנהל ברשת FOX Latin American Channels. במסגרת תפקידו פיקח על 19 מדינות (בנוסף להיותו סגן נשיא ומנהל כללי של FOX Kids Latin America). לאחר מכן כנשיא Rome based FOX International Channels ובהמשך כנשיא FOX Television Studios, והיה מנכ"ל אולפנים שהובילו והפיקו שורה של תוכניות שזכו להצלחה בינלאומית.

מר אייל דה פאו – יו"ר דירקטוריון חברת החדשות – הוא בעל תואר שני במשפטים מאוניברסיטת בר אילן ותואר שני במנהל עסקים מאוניברסיטת בר אילן, כיהן בין היתר כמנכ"ל פרוסיד הון סיכון בע"מ (חברה ציבורית), כמנכ"ל הראל חיתום והנפקות בע"מ וכמנכ"ל בחברת נמלי ישראל-פיתוח ונכסים בע"מ, חבר בנבחרת הדירקטורים של רשות החברות, משמש דירקטור בתעשייה האווירית, ומייסד קרן התשתיות של קבוצת הראל השקעות. בשנים 2010 עד 2015 כיהן כחבר מועצת הרשות השנייה, ושימש בה כיו"ר ועדת כספים וביקורת.

מר אברהם נתן הוא עורך דין, וכן בעל תואר ראשון בכלכלה ומנהל עסקים מאוניברסיטת בר אילן ותואר שני במדעי המדינה; כיהן בין היתר בתפקידים הבאים: מנכ"ל עיריית לוד, נציב שירות המדינה, ציר כלכלי בשגרירות ישראל בלונדון, יו"ר מועצה ויו"ר הוועד המנהל ברשות השידור, יו"ר דירקטוריון חברת קשת, יו"ר דירקטוריון חברת עשות אשקלון, יו"ר דירקטוריון חברת חלמיש בע"מ, חבר נבחרת הדירקטורים מאז הקמתה, חבר דירקטוריון בחברות רבות, וכן חבר בוועדות ציבוריות וממשלתיות.

162. ולגופם של דברים: במסגרת תהליך המינוי נבחנה מועמדותם של מועמדים רבים. במהלך מספר שבועות, חברי ועדת האיתור נפגשו, באופן עצמאי, עם מועמדים שונים וראינו אותם. מועמד שנמצא מתאים על ידי חבר הוועדה שראינו אותו, הופנה לקיים ראיונות עם חברים נוספים בוועדה. רק על מנת לסבר את האוזן נציין, כי מר דה פאו – אשר שימש באותה העת מ"מ מנכ"ל חדשות 13, כך שהייתה לו ראייה ייחודית לגבי צרכי החברה – ראיין לבדו שמונה מועמדים. מטבע הדברים, תהליך זה נוהל בדיסקרטיות, בין בשל העובדה שחלק מן המועמדים מועסק בגופי תקשורת אחרים ובין בשל כך שמועמדים אינם מעוניינים בפרסום לפיו לא מונו לתפקיד (או שמדובר במועמדים שכלל לא יזמו פנייה לוועדת האיתור).

163. בתום התהליך, ועדת האיתור המליצה לדירקטוריון, פה-אחד, למנות את גב' שמאלוב ברקוביץ' לתפקיד, ובהמשך לכך החליט דירקטוריון חדשות 13 – **בהחלטה שהתקבלה פה-אחד** – על מינויה של גב' שמאלוב ברקוביץ' למנכ"לית חברת החדשות.

164. מן האמור עולה בבירור, כי תהליך המינוי בוצע כדת וכדין ולא נפל בו כל פגם; ומקל וחומר בן בנו של קל וחומר – שלא נפל בו פגם המצדיק התערבות בו.

ג. אין שחר לטענות בדבר ניגוד עניינים

165. לטענת העותרים, בהחלטה על מינויה של גב' שמאלוב ברקוביץ' נפל "פגם קשה נוסף", והוא "השתתפותם של נציגי הציבור במועצת המנהלים בהליך בחירתה" [סעיף 112 לעתירה]. וכל כך למה? שכן אותם נציגי ציבור היו נגועים, כך לפי העותרים, בניגוד עניינים [פרק ח לעתירה].

166. כבר עתה יודגש כי טענה חמורה זו, המבקשת להטיל דופי בנציגי הציבור בדירקטוריון – כולם אנשים טובים ראויים, בעלי כישורים וניסיון עשיר, שמילאו שורה של תפקידים בכירים – במגזר הציבורי ובמגזר הפרטי, ומכהנים כבר שלוש שנים בדירקטוריון חדשות 13 ומונו זה לא כבר לכהונה שנייה – נסמכת על **שני גזירי עיתון ועדות שמועה אחת (שהוכחשה)** [נספחים 15, 16 ו-17 לעתירה].

167. על ניסיונם העשיר של שניים מנציגי הציבור – חברי ועדת האיתור – עמדנו לעיל; נוסף לשלמות התמונה דברים אחדים אודות ניסיונה של נציגת הציבור השלישית בדירקטוריון – היא המשגיבה 3, ד"ר יפעת בן חי שגב: בעלת תואר שלישי בלימודי תרבות בהתמחות בתקשורת ובמחקרי קהל (מלגת נשיא האוניברסיטה לדוקטורנטים מצטיינים באוניברסיטת בר-אילן בשיתוף אוניברסיטת מישגן); כיהנה ארבע שנים כמנכ"לית ויו"ר המועצה לשידורי כבלים ולשידורי לוויין, מנכ"לית הוועדה למדרוג, מומחית למחקר קהל ולטלוויזיה, מרצה בבית הספר לתקשורת בבר אילן, חברה בנבחרת הדירקטורים

של רשות החברות הממשלתיות, ומאז שנת 2005 חברה בדירקטוריונים שונים, וכיהנה גם כחברה במועצת הרשות השנייה לטלוויזיה ולרדיו.

168. אכן, הטחת האשמות בדבר ניגודי עניינים והטלת דופי חמור בשלושה נציגי ציבור ראויים ומוכשרים, טוב להן שלא באו כלל לעולם, בוודאי משעה שהעותרים לא הציגו ולו ראשיתה של ראייה או תשתית מינימלית לטענות חמורות אלו; טענות אשר חומרתן עומדת ביחס ישר לקלישות הראיות המובאות כדי לתמוך אותן, וביחס הפוך לנטל הראיה הכבד המוטל על כתפי העותרים בכגון דא.

169. כך, הטענה בדבר "ניגוד העניינים" של המשיבים 1-3 נסמכת על העובדה שהם מונו לראשונה כנציגי ציבור בדירקטוריון חדשות 13 על ידי מועצת הרשות השנייה, בעת שגב' שמאלוב ברקוביץ' כיהנה כיו"ר המועצה. מונו לראשונה אמרנו, שכן כל השלושה מונו **מחדש** לתפקידם בחודש מרץ האחרון, **בהחלטה של מועצת הרשות השנייה שהרכבה כיום שונה לחלוטין מזה של המועצה שמינתה אותם לכהונתם הראשונה**. למעשה, די בעובדה פשוטה זו – שהיתה ידועה לעותרים היטב, ואותה בחרו להסתיר מבית המשפט הנכבד – כדי לנתק כל קשר או זיקה בין המשיבים 1-3 לבין גב' שמאלוב ברקוביץ', ולהשמיט את הבסיס מתחת לטענת ניגוד העניינים; ויש בה גם כדי להעיד על הערכתה של מועצת הרשות השנייה לפועלם של המשיבים 1-3 במסגרת תפקידם זה.²⁵

170. בהקשר זה יוער, כי הליך בחירת נציגי הציבור בדירקטוריון חברת החדשות – הוא הליך מורכב, הכולל פרסומו של קול קורא לציבור ובו תנאי הסף שקבעה מועצת הרשות השנייה עבור כהונה בתפקיד; מיון וסינון קפדני של עשרות פניות ומועמדים; בדיקה משפטית – ברשות פנימה וכן על ידי ייעוץ משפטי חיצוני – לכל אחד מהמועמדים שצלחו את הליך המיון; ולבסוף ראיון של כל מועמד שצלח את ההליך עם חברי מועצת הרשות השנייה.

171. מעבר לכך, מועצת הרשות השנייה מונה לפי החוק 15 חברים, כולם נציגי ציבור ממגזרים ומתחומים שונים; מועצה שליושב הראש שלה קול אחד בלבד במסגרת כל הצבעה (למעט במקרה של שוויון קולות, שאינו רלוונטי למינויים המדוברים).

172. אך יתרה מזו: אפילו היו המשיבים 1-3 מכהנים עתה מכוח אותה החלטה שקיבלה מועצת הרשות השנייה בראשותה של גב' שמאלוב ברקוביץ' – לא היה בכך כדי להקים "ניגוד עניינים" אשר מונע מהמשיבים 1-3 להשתתף בתהליך מינויה של גב' שמאלוב ברקוביץ' לתפקיד מנכ"לית חברת החדשות. ודוק: המונח "ניגוד עניינים" מתאר מצב שבו בעל תפקיד עלול לשקול שני **אינטרסים המנוגדים זה לזה** – האחד, האינטרס אותו הוא מחויב לשקול ולו הוא מחויב להעניק בכורה (בענייננו, האינטרס הציבורי בפעילות חדשות 13 וטובתה של החברה), והשני – אינטרס הקשור **בעניין אישי** שיש לאותו בעל תפקיד, אשר כתוצאה מאותה החלטה יכולה לצמוח לו **טובת הנאה כלשהי**.

173. ברור לכל כי נסיבות ענייננו אינן עולות כדי מצב של ניגוד עניינים, ואף לא קרוב לכך: המשיבים 1-3 מונו לראשונה לתפקידם (על ידי המועצה שגב' שמאלוב ברקוביץ' עמדה בראשה) לפני למעלה מ-3 שנים; וגב' שמאלוב ברקוביץ' אינה מכהנת עוד כחברה במועצת הרשות השנייה (קרי, אין לה כל השפעה על כהונתם הנוכחית, לא לחיוב ולא לשלילה). ברור, אם כן, כי לא יכולה היתה לצמוח למשיבים 1-3 כל טובת הנאה ממינויה של גב' שמאלוב ברקוביץ'.

174. יש לציין בהקשר זה, כי גם תקופת הצינון שגב' שמאלוב ברקוביץ' היתה מחויבת לה לפי החוק, לאחר פרישתה מתפקידה כיושבת ראש מועצת הרשות השנייה – הסתיימה זה מכבר (ראו סעיף 4(ג) לחוק

²⁵ וראו בהקשר זה עניין יחימוביץ, פסקה 14.

שירות הציבור (מגבלות לאחר פרישה), תשכ"ט-1969), וגם בכך יש כדי ללמד על העדר מניעה מצד נציגי הציבור לדון במינויה.

175. עוד יצוין בהקשר זה, כי לטענת העותרים גב' שמאלוב ברקוביץ' "פעלה נמרצות" על מנת למנות את המשיבים 1-3 לנציגי ציבור. טענה זו – שלא ברור על מה היא נסמכת והעותרים לא טרחו לבסס אותה על אינדיקציה עובדתית כלשהי – אינה נכונה; מה עוד שנציגי הציבור נבחרים על ידי המועצה **כולה**, אשר מונה חברים רבים, כולם נציגי ציבור ממגזרים ומתחומים שונים.

176. אכן, העובדה כי פלוני מינה את אלמוני לפני שנים לתפקיד מסוים, אינה פוסלת את אלמוני מלהשתתף בבחירתו של פלוני לתפקיד אחר; ולא לחינם נמנעו העותרים מלבסס את טענתם זו על פסיקה **המורה הלכה שקרובה ולו במעט לנסיבות ענייננו**.

177. אשר לטענות בדבר "קיומם של קשרים אישיים" [סעיף 114 לעתירה] בין גב' שמאלוב ברקוביץ' לבין מר נתן – **ראשית**, טענות אלה, שעניינן באירועים שהתרחשו כביכול לפני **קרוב לחמש שנים**, אינן נסמכות אלא על גזיר עיתון ועדות שמועה בלבד; **שנית** – ונראה כי לא לחינם נמנעו העותרים מלציין זאת – מר נתן **הכחיש בזמן אמת** את האמירות שיוחסו לו באותה כתבה משנת 2019, והבהיר כי לא היו דברים מעולם.

178. בנוסף, למר נתן אין ולא היה כל קשר עסקי או אישי עם גב' שמאלוב ברקוביץ', והיכרותם היא **מקצועית גרידא**.

179. מכל מקום, ורק על מנת להסיר את העניין מדרכנו, אף לו היה ממש בטענות בעניינו של מר נתן (וכאמור – אין להן שחר), אין בכך כדי לפסול את הצבעתם של שני נציגי הציבור האחרים בעד מינויה של גב' שמאלוב ברקוביץ', שכן הטענה היחידה שבפני העותרים הנוגעת לשני נציגים אלו – כפי שהראינו לעיל – מופרכת (גם היא) מן היסוד; וכזכור – ההחלטה על מינויה של גב' שמאלוב ברקוביץ' התקבלה **פה אחד** – מעבר לדרישה הקבועה בחוק – ובכלל זה תמיכתם של **כל נציגי הציבור**.

180. **ולבסוף**, העותרים מגדילים לעשות וטוענים [סעיף 119 לעתירה] כי נוכח אותן אינדיקציות תלושות לניגוד עניינים כביכול, היה על נציגי הציבור להימנע מלקחת חלק בתהליך המינוי. לא ירדנו לפשרה של הטענה; מחד, טוענים העותרים לחשיבות התפקיד ולחשיבותם של נציגי הציבור בתהליך הבחירה, ומאידך הם גורסים כי היה עליהם להימנע מלהשתתף בתהליך. אכן, מדובר בטענה אבסורדית נוספת של העותרים, ובניסיון עקר לאחוז את המקל בשני קצותיו.

ג.4. הטענות בדבר "סבירות" ההחלטה למנות את גב' שמאלוב ברקוביץ' למנכ"לית חדשות 13

181. לטענת העותרים [פרק ט לעתירה] "ההחלטה למנות את גב' שמאלוב-ברקוביץ' למנהלת ועורכת ראשית של חברת החדשות היא החלטה לא סבירה באופן קיצוני". טענה זו נסמכת, בראש ובראשונה, על הקונסטרוקציה – השגויה – שבנו העותרים, ולפיה חדשות 13 והדירקטוריון שלה הם גופים דו-מהותיים, ומכאן כי ניתן, לשיטתם של העותרים, לבחון את החלטותיהם בפריזמת הסבירות המנהלית.

182. ואולם, כפי שפורט מעלה אין בסיס לטענת הדו-מהותיות.

183. זאת ועוד: אף אילו דובר בגופים דו-מהותיים, משמעות הדבר **אינה** החלתם של כללי המשפטי המינהלי במלואם,²⁶ ורחוקה עד מאוד הדרך מכאן ועד החלטה של דוקטרינת הסבירות, על כל פרטיה ודקדוקיה, על החלטה עסקית של הדירקטוריון, כמינוי מנכ"ל.

²⁶ עניין יתח, פסקה 14.

184. ודוק: ההחלטה בדבר מינוי מנכ"ל לחברה היא אחת הסמכויות החשובות ביותר המסורות לדירקטוריון, שאמון, כידוע, על התוויית מדיניות החברה ומפקח על פעולות המנהל הכללי שלה (סעיף 92(א) לחוק החברות).

185. כפי שצוין מעלה, המחוקק אכן קבע דרישות מסוימות בנוגע לתהליך המינוי של מנכ"ל לחברת החדשות; דרישות המשקפות בעינינו את האיזון הראוי בין האינטרס הכלכלי של בעל הרישיון לבין האינטרס הציבורי, תוך שהסדר החקיקתי משמר את העיקרון שמדובר **במינוי מנכ"ל בחברה פרטית**.

186. לשון אחר: לא זו בלבד שהעותרים דורשים מבית המשפט לפסול החלטה עסקית מטעמים של אי-סבירות – דרישה חסרת בסיס כשלעצמה – הם אף דורשים מבית משפט נכבד זה, באיצטלה של דוקטרינת הסבירות, **להחליף את שיקול דעתו של המחוקק בשיקול דעתם של העותרים, את האיזון שקבע המחוקק בהסדר בלתי מאוזן ואת הדרישות הקבועות במפורש בחוק – בדרישות חדשות שבדו מליבם**.

187. מכל מקום, נוכח השתלחותם של העותרים באופן אישי במשיבה 7, תוך שהם מנצלים את התנהלותה הממלכתית שבאה מתוך ראייה להמשך, נבקש לעמוד מעט בפירוט על ניסיונה העשיר וכישוריה של גבי שמאלוב ברקוביץ'.

גבי שמאלוב ברקוביץ', שעלתה לישראל מאוזבקיסטן בגיל 15.5, היא בעלת תואר ראשון במדעי החברה, החוג לסוציולוגיה ואנתרופולוגיה מאוניברסיטת תל אביב; בעלת MBA במנהל עסקים מאוניברסיטת תל אביב; ובעלת תואר LLB ורישיון עריכת דין; גבי שמאלוב ברקוביץ' התחילה את דרכה בענף העיתונות בתחילת שנות ה-20 לחייה, בקורס שנתי אצל העיתונאי המיתולוגי גדעון רייכר ומרצים בכירים נוספים; לאחר מכן עבדה בתפקידים שונים בענף העיתונות בקבוצת ידיעות אחרונות, ובכלל זה כיהנה (בין השנים 1993-2001) כמנכ"לית העיתון היומי 'וסטי' – העיתון הישראלי בשפה הרוסית מקבוצת ידיעות אחרונות וערכה אותו בפועל. בהמשך התמנתה גבי שמאלוב ברקוביץ' למנכ"לית חברת ושלקנאל בע"מ (בין השנים 2001-2004). במסגרת תפקידה זה הקימה את הערוץ הייעודי הישראלי בשפה הרוסית ישראל פלוס – ערוץ 9, וכיהנה כמנכ"לית וכעורכת ראשית של הערוץ; מאוחר יותר, בין השנים 2017-2022, כיהנה גבי שמאלוב ברקוביץ' כיו"ר מועצת הרשות השנייה לטלוויזיה ולרדיו.

188. ברור, אפוא, כי מדובר במינוי מקצועי לחלוטין של מנהלת עתירת ניסיון ובעלת רקורד עשיר בתחומים הרלוונטיים; החלטה שהתהליך שהוביל אליה נעשה כדת וכדין ומילא אחר כלל דרישות החוק, ואף למעלה מכך.

189. אכן, לא לחינם כלל טענות העותרים בהקשר זה נטענות בעלמא, תוך התעלמות מהחוק, מההיגיון, מהשכל הישר, ולעיתים אף תוך התעלמות מהעובדות שהעותרים מציינים בעצמם.

190. כך, למשל, העותרים טוענים [פרק ט(3) לעתירה], כי **'מועצת המנהלים לא שקלה כלל, ולמצער לא נתנה את המשקל הראוי, לעובדה שהגבי שמאלוב-ברקוביץ' אינה עיתונאית'**. אלא שגבי שמאלוב ברקוביץ' עבדה משך שנים בתפקידים שונים בענף העיתונות, הקימה במו ידה – ולאחר מכן ניהלה משך שנים – ערוץ טלוויזיה, ושימשה בו כמנכ"לית וכעורכת ראשית, וכן כיהנה כמנכ"לית של עיתון לדוברי השפה הרוסית וערכה אותו בפועל. ועוד: גבי שמאלוב ברקוביץ' – כפי שהעותרים מדגישים היטב – כיהנה משך שלוש שנים כיו"ר מועצת הרשות השנייה לטלוויזיה ולרדיו. האין זה ניסיון רלוונטי לפעילותו של ערוץ 'הקשור קשר הדוק', כמאמר העותרים, לאותה רשות ממש?

191. לגבי שמאלוב ברקוביץ' ניסיון עשיר אף בניהול – היבט כבד משקל ומשמעותי לאין שיעור בתפקידו של **מנהל חברה (כל חברה):** כך, גבי שמאלוב ברקוביץ' מחזיקה בתואר שני במנהל עסקים מאוניברסיטת

תל אביב, היא ניהלה גופים וחברות רבים בעלי תקציבים משמעותיים, עמדה – כאמור – בראשות מועצת הרשות השנייה, והיא בעלת ניסיון מוכח בהנעת תהליכים ובבנייה ובהובלה של תוכניות אסטרטגיות ארוכות טווח.

192. בהקשר זה יוטעם גם, כי על רקע העובדה שגב' שמאלוב ברקוביץ' נמצאה כשירה ומתאימה לכהן כיו"ר מועצת הרשות השנייה – לרבות צליחתם של הליכי המיון והסינון הרלוונטיים לתפקיד משמעותי זה, ולרבות קביעות מפורשות בעניין העדר זיקתה הפוליטית – קשה עד בלתי אפשרי להבין את הטענה לפיה היא אינה כשירה לכהן כמנכ"לית חברת חדשות.

193. ומעבר לכל האמור יש להבהיר – וזאת למעלה מן הצורך, שכן כאמור קורות החיים של גב' שמאלוב ברקוביץ' מעידים על כישורים וניסיון מקצועי לעילא – שחרף ניסיונם של העותרים לטעון אחרת, החוק כלל אינו קובע תנאי כשירות או דרישות סף לכהונה כמנכ"ל חברת חדשות – לא לעניין ניסיון עיתונאי, ולא לעניין ניסיון ניהולי – ואלה נמסרו לשיקול דעתו של דירקטוריון החברה, הגוף האמון על מינוי המנכ"ל והנושא באחריות למינוי.

194. אכן, אין כל בסיס חוקי לניסיונם של העותרים **לגמז את כל יתר הכישורים** הנדרשים ממנכ"ל אל מול כישורים וניסיון בתחום העיתונות; סעיף 68(ג) לחוק הרשות השנייה קובע כי המנכ"ל, "בנוסף לשאר תפקידיו", ישמש עורך ראשי של שידורי החדשות; אכן, מנכ"ל הוא בראש ובראשונה המנהל הכללי של החברה, והוא "אחראי לניהול השוטף של ענייני החברה במסגרת המדיניות שקבע הדירקטוריון" (סעיף 120 לחוק החברות). מכאן, שסט הכישורים הנדרש מהמנכ"ל – ובהתאם שיקולי הדירקטוריון במינוי – רחבים בהרבה מרשימת "תנאי הסף" בנוגע לכישורים עיתונאיים שרקחו העותרים, **שאינו לה כל עיגון** בחוק או ברישיון של חברת החדשות.

195. כאמור, חברת החדשות היא חברה עתירת תקציב (יותר מ- 100 מיליון ש"ח בשנת 2023), המעסיקה מאות עובדים. היא חוותה ירידה של ממש בשיעורי הצפייה בשידוריה, במיוחד בשנתיים האחרונות. המשמעות היא פגיעה מהותית בהכנסות של רשת, בעלת המניות, ממכירת זמן פרסום במהדורת החדשות וברצועות השידור שלאחריה, תוך שרשת נאלצת להזרים את אותם סכומים כדי לממן את תקציבה של חברת החדשות. נוכח האירועים שפקדו את ישראל החל משנת 2023 והשפעותיהם על שוק הפרסום בטלוויזיה מזה, ועל היקף שידורי החדשות מזה, מדובר במעמסה כבדה בהרבה, שכן רשת עצמה נזקקה להזרמות בהיקפים עצומים מבעלי מניותיה (למעלה מ- 100 מיליון ש"ח רק מאז פרוץ מלחמת "חרבות ברזל" באוקטובר 2023), בין היתר כדי לממן את תקציב חברת החדשות.

196. על רקע כל אלה, ברור כי הדירקטוריון היה רשאי – וחייב – לשקול לצורך המינוי סט כישורים נרחב ומגוון, שאינו יכול להתמצות בניסיון עיתונאי. כאמור, לגב' שמאלוב ברקוביץ' יש הן ניסיון עיתונאי, הן ניסיון ניהולי והן ניסיון בתחום הרגולציה – שהדירקטוריון מצא כמתאימים לתפקיד בעת הזו. בכל הכבוד, מדובר בהחלטה עסקית, המסורה לשיקול הדעת העסקי של דירקטוריון החברה, והוא גם זה שאמור לעבוד יחד עם המנכ"ל ונושא באחריות לתוצאות המינוי.

197. העותרים טוענים [פרק ט(6) לעתירה] כי "לא ניתן להתעלם מרקעה הפוליטי של הגב' שמאלוב ברקוביץ'", ולא זו בלבד אלא ש"יש ראיות לכך ששייכותה הפוליטית מטה את שיקול דעתה" [סעיף 151 לעתירה].

198. זוהי דוגמה מייצגת לטכניקה בה נוקטים העותרים – **הצגת טענה חסרת בסיס כאקסיומה וחזרה אינסופית עליה, מתוך תקווה לקבעה כעובדה**. אין לקבל זאת.

199. גב' שמאלוב ברקוביץ' כיהנה לאחרונה כחברת כנסת לפני יותר מ- 11 שנים, מטעם מפלגת קדימה, והיא אינה עוסקת בפעילות פוליטית למעלה מעשור. היא אמנם התמודדה בפריימריז של מפלגת הליכוד לאחר סיום כהונתה כחברת כנסת, אולם לא נבחרה, כך שלמעשה היתה חברת ליכוד כחודשיים-שלושה, בשנת 2013 (עובדה זו אינה מונעת מהעותרים לטעון כי דבק בה ה"כתם" הפוליטי לעד).

200. למעשה, כבר במסגרת הליך מינויה ליו"ר הרשות השנייה – לפני שש שנים – קבעה הוועדה לבדיקת מינויים (ועדת גילאור) כי לגב' שמאלוב ברקוביץ' אין זיקה פוליטית או אישית המונעת ממנה לכהן בתפקיד זה; ואם כך לפני שש שנים, והואיל וגב' שמאלוב ברקוביץ' לא עסקה בפעילות פוליטית לאחר שסיימה את כהונתה כיו"ר מועצת הרשות השנייה – מקל וחומר שכך היום.

"3" העתק מכתבה של הוועדה לבדיקת מינויים בעניינה של גב' שמאלוב ברקוביץ' מיום 26.10.2017 מצורף לתגובה זו **כנספח 3**.

201. נוכח האמור, פסילתה של גב' שמאלוב ברקוביץ' מלכהן כיום בתפקיד – כל תפקיד; ובפרט בתחום עיסוקה המקצועי – על בסיס עברה הפוליטי הרחוק תהווה פגיעה קשה בחופש העיסוק שלה, ותשמיע בדיוק את שהעותרים גורסים ש"אין בדעתם לטעון" [סעיף 150 לעתירה]: מי שהיה חבר כנסת עלול למצוא עצמו, גם שנים אחר כך, פסול מלכהן בתפקידים אחרים אך ורק מן הטעם שכיהן בעברו כחבר כנסת.

202. אכן, ניכר כי העותרים מודעים לחולשת טיעוניהם, וכי לא לחינם הפרק העוסק ב"זיקתה הפוליטית" כביכול של גב' שמאלוב ברקוביץ' אפוף ספקולציות בדבר עמדות מקצועיות – ובלתי פוליטיות בעליל – שנקטה בעבר, כמו גם חזרה שלא לצורך ושלא ממין העניין על טענות בדבר ניגוד עניינים כביכול [סעיף 151 לעתירה]. בכל הכבוד, הניסיון לבסס על טענות קלושות אלה האשמות כה חמורות כ"השתלטות שלטונית על כס העורך הראשי" [סעיף 43 לעתירה] ו"שחיתות שלטונית" [סעיפים 49 ו-118 לעתירה] – **מקומם כמעט כמו שהוא מופרך**.

203. לבסוף, אשר לטענות בדבר פעולותיה של גב' שמאלוב ברקוביץ' כיו"ר מועצת הרשות השנייה [פרקים ט(3) ו-ט(4) לעתירה] – די אם נציין כי אין כל קשר בין פעולותיו ושיקוליו של פלוני בכובעו כרגולטור האמון על תחום פעילות מסוים, לבין פעולותיו ושיקוליו בכובעו כמנכ"ל חברה פרטית הפועלת באותו תחום – תפקיד המחייב אותו לפעול לטובת אותה חברה ולקידום ענייניה. גב' שמאלוב ברקוביץ' פעלה כרגולטור בתפקידה כיו"ר מועצת הרשות השנייה, ועל כן אין כל רלוונטיות למכתבו של מנכ"ל משרד התקשורת (צורף כנספח 18 לעתירה) לעניין מינויה כמנכ"לית חברת החדשות.

204. אשר לאמירות שיוחסו לגב' שמאלוב ברקוביץ' בענייני מגדר, המדובר פשוטו כמשמעו בהוצאת דברים מהקשרם. גב' שמאלוב ברקוביץ' מאמינה גדולה בהעצמה נשית. היא מיישמת זאת בעצמה בחייה, עובדת וממנה נשים לתפקידים בכירים לאורך הקריירה שלה, והעובדה שכתבת כנסת פעלה לקידום נושא מסוים שסברה שיש בו עוול למאן דהוא או חוסר שוויון, אינה הופכת אותה לסוג של "שונאת נשים" חלילה, כפי שניסו לצייר אותה העותרים במסגרת המתקפה שלוחת הרסן עליה.

ד. הבקשה למתן צו ביניים

205. כאמור ברישת העתירה, העותרים מבקשים מבית המשפט הנכבד ליתן צו ביניים, אשר יעמוד בתוקפו עד להכרעה בעתירה דנא, בגדרו יורה בית המשפט הנכבד למשיבות 4 ו-5 "להקפיא" את מינויה של גב' שמאלוב ברקוביץ' לתפקיד מנכ"לית חברת החדשות.

206. צו ביניים הוא סעד זמני, שתכליתו היא –

”להקפיא” את מצב הדברים הקיים, ולא להביא לשינוי בו. בית המשפט נוהג לתת צווי ביניים במשורה – [בין השאר] בשל הרצון שלא לחרוג משימור המצב הקיים (כך שלא יינתן צו ביניים החופף את הסעד המבוקש בעתירה עצמה)...”²⁷

207. בענייננו, גב' שמאלוב ברקוביץ' מונתה ביום 13.6.2024 וכבר נכנסה לתפקידה והחלה לפעול; מכאן, כי משמעותו של מתן צו ביניים עתה תהיה שינוי המצב הקיים. ואכן, בית משפט נכבד זה, בהחלטתו של כב' השופט עמית מיום 20.6.2024, דחה את בקשת העותרים ליתן סעד ארעי.
208. יתר על כן: נוכח הנסיבות, צו הביניים המבוקש בעתירה דנא – קרי, ”הקפאת” מינוי שנכנס כבר לתוקפו – חופף לסעד המבוקש בעתירה עצמה, שכן משמעותו המעשית היא ביטול מינויה של גב' שמאלוב ברקוביץ', שכבר נכנסה לתפקידה כמנכ”לית חברת החדשות.
209. בנוסף, יש לדחות את הבקשה למתן צו ביניים גם מטעמים של עשיית דין עצמי; שכן, לאחר שהבקשה לסעד ארעי נדחתה, העותרים בחרו שלא להמתין עוד להחלטתו של בית המשפט הנכבד בנוגע לצו הביניים, ובפעול – ותוך התעלמות בוטה מההחלטה השיפוטית הדוחה את הבקשה למתן צו ארעי – הם עושים דין לעצמם, תוך שהם מכריזים על ”נוהל התעלמות” מהמנכ”לית הנכנסת (ר' נספח 2 לעיל), מצהירים על אי שיתוף פעולה עמה, מסרבים להכיר בסמכותה, ולמעשה נוהגים כאילו התקבלה כבר בקשתם לצו ביניים (וכאילו התקבלה העתירה עצמה – שכן השניים חופפים, כאמור).
210. למעשה, די באמור לעיל כדי לדחות את הבקשה למתן צו ביניים.
211. בנוסף, וכידוע, בגדרה של בקשה לצו ביניים יש לבחון את סיכויי העתירה ואת מאזן הנוחות בין הצדדים.²⁸
212. כמפורט לעיל, המשיבים סבורים כי דינה של העתירה להידחות על הסף מטעמים של חוסר סמכות, שכן חברת החדשות והדירקטוריון שלה אינם ממלאים ”תפקיד ציבורי על פי דין” כנדרש על מנת להכפיפם לסמכותו של בית משפט נכבד זה לפי סעיף 15(ד)(2) לחוק יסוד: השפיטה.
213. עוד כמפורט לעיל, המשיבים סבורים כי דין העתירה להידחות אף לגופה; זאת, שכן חברת החדשות והדירקטוריון שלה אינם גופים דו-מהותיים; הם אינם כפופים לכללי המשפט המינהלי ואין להחיל עליהם את דוקטרינת הסבירות המינהלית – ובפרט כשמדובר בהחלטה עסקית כמינוי מנכ”ל; תהליך המינוי עמד בכל דרישות הדין ואף למעלה מהן, ואין להפר את האיזון העדין שקבע המחוקק בהקשר זה; המינוי נעשה בתהליך תקין שאין מקום או בסיס להתערבות בו או בתוצאותיו; ואין כל בסיס לטענות העותרים בדבר ניגוד עניינים של נציגי הציבור בדירקטוריון חברת החדשות שפגם, לכאורה, בהליך המינוי.
214. עוד סבורים המשיבים, כי העותרים מבקשים מבית המשפט הנכבד לקבוע שורה של הלכות חדשות ותקדימיות, הכרוכות זו בזו, אולם אינם מניחים ולו תשתית מינימלית, עובדתית או משפטית, לאף אחת מהן.
215. לפיכך, ועל-יסוד הנימוקים כבדי המשקל המפורטים בתגובה זו, סבורים המשיבים, בכל הכבוד, כי סיכוייה של העתירה להתקבל – נמוכים.
216. באשר למאזן הנוחות, אין ספק כי זה נוטה באופן מובהק כנגד מתן צו הביניים המבוקש.

²⁷ משפט מינהלי, בעמ' 441.

217. בניגוד לטענת העותרים, הותרתה של חברה עתירת תקציב ועובדים – שניהולה מורכב גם בימים כתיקונם, וקל וחומר בימים אלה – בלא מנהל שינווט את הספינה ויתווה את מסלולה, עלולה לגרום לחברה נזק קשה ובלתי הפיך.

218. מנגד, אי מתן צו ביניים אינו עתיד לסכל את בירורה של העתירה. אכן, משעה שהעתירה הוגשה לאחר שגב' שמאלוב ברקוביץ' נכנסה לתפקידה, אין כל יתרון במתן צו הביניים (שכאמור משנה מצב קיים), ובירור טענות העותרים יכול להיעשות בכל עת.

219. המשיבים סבורים, אם כן, כי מאזן הנוחות נוטה במובהק כנגד מתן צו הביניים המבוקש.

220. נוכח האמור, משעה שסיכויי העתירה להתקבל – נמוכים; ומאזן הנוחות נוטה כנגד מתן צו הביניים, מתבקש בית המשפט הנכבד לדחות את בקשת העותרים גם בעניין זה.

ה. כללם של דברים

221. על יסוד האמור והמפורט לעיל, מתבקש בית המשפט הנכבד לדחות את העתירה על הסף, ולחלופין – לדחותה לגופה.

222. כן מתבקש בית המשפט הנכבד לדחות את בקשתם של העותרים למתן צו ביניים.

223. בית המשפט הנכבד מתבקש גם לחייב את העותרים בהוצאותיהם של המשיבים ובשכר טרחת עורכי דינם, בתוספת מע"מ כדין.

224. תגובה זו נתמכת בתצהירו של המשיב 1, מר אייל דה פאו, יו"ר דירקטוריון חדשות 13.

 יורם בונן, עו"ד   גילת בן שחר, עו"ד   ארון דרוך, עו"ד   קארין וינשטיין, עו"ד

 פישר ושות', עורכי דין   פישר ושות', עורכי דין   דרוך, מנצ'ל & וינשטיין, עורכי דין   פישר ושות', עורכי דין

באי כוח המשיבים 1-5 והמשיבות 7-8

תל אביב, היום, 4 ביולי 2024.

תוכן עניינים

מס'	שם הנספח	עמ'
1	העתק מכתבם של ב"כ חדשות 13 לרשות השניה מיום 19.6.2024	3
2	נוסח הודעתו של המשיב 2 מיום 1.7.2024	7
3	העתק מכתבה של הוועדה לבדיקת מינויים בעניינה של גבי שמאלוב ברקוביץ' מיום 26.10.2017	9

נספח 1

העתק מכתבם של ב"כ חדשות 13
לרשות השניה מיום 19.6.2024

עמ' 3

19 ביוני 2024

באמצעות דוא"ל:
lishka@rashut2.org.il

לכבוד
מר עדן בר טל
יו"ר מועצת הרשות השנייה לטלוויזיה ולרדיו

לכבוד
גב' מישל קרמרמן
מנכ"לית הרשות השנייה לטלוויזיה ולרדיו

שלום רב,

הנדון: מינויה של גב' יוליה שמאלוב-ברקוביץ למנכ"לית חברת חדשות 13

סימוכין: מכתב מטעם ארגון העיתונאים והעיתונאיות בישראל ו-ועד עובדי חדשות 13 מיום 13.6.2024

בשם מרשתנו, חדשות 13 בע"מ ("חדשות 13"), נבקש להתייחס בתמצית למכתב שבסימוכין, אשר נשלח אליכם מטעם ארגון העיתונאים והעיתונאיות בישראל ו-ועד עובדי חדשות 13 ("הארגון" ו-"הוועד", בהתאמה), כדלקמן:

1. ביום 13.6.2024 החליט דירקטוריון חדשות 13, בהחלטה שהתקבלה פה-אחד, על מינויה של גב' יוליה שמאלוב-ברקוביץ לתפקיד מנכ"לית חברת החדשות.
2. בהמשך אותו יום, נשלח אליכם מכתב מטעם הארגון והוועד, במסגרתו התבקשה הרשות השנייה לטלוויזיה ולרדיו ("הרשות השנייה") למנוע את בחירתה של גב' שמאלוב-ברקוביץ למנכ"לית החברה ולהביא לביטול החלטת הדירקטוריון הנ"ל.
3. כפי שיפורט להלן, הדרישה המועלית במכתב שבסימוכין חסרת יסוד ודינה דחייה.
4. ראשית, ובכל הכבוד, הרשות השנייה כלל אינה מוסמכת להתערב בהחלטת דירקטוריון של חברת חדשות על מינוי מנכ"ל לחברה, ולא בכדי המכתב שבסימוכין אינו מפנה למקור סמכות כאמור.
5. סימן ד' לחוק הרשות השנייה לטלוויזיה ולרדיו, תש"ן-1990 ("החוק") עוסק בשידורי חדשות בטלוויזיה ובחברת החדשות, ובכלל זה מסדיר את תהליך המינוי של המנכ"ל.
6. החוק קובע (סעיף 68) שמנכ"ל חברת החדשות ימונה על ידי דירקטוריון החברה, על פי המלצת נציגי בעל הרישיון, וברוב של 75% קרי - בתמיכת לפחות חלק מהדירקטורים שהם נציגי ציבור.
7. כלומר - הסמכות למינוי המנכ"ל מסורה באופן בלעדי לדירקטוריון חברת החדשות, ומנגנון המינוי יצר איזון בין האינטרסים השונים.

8. משכך, לא זו בלבד שאין בחוק (או בכל מקור אחר בדין) כל הוראה הדורשת אישור של הרשות השנייה למינוי מנכ"ל חברת חדשות או אשר מקנה לרשות השנייה סמכות להתערב במינוי כאמור; אלא שהתערבות כזו תעמוד בסתירה להוראות החוק ותפר את האיזונים שנקבעו במסגרתו.
9. משעה שהרשות השנייה כלל אינה מוסמכת להתערב במינויה של גבי שמאלוב-ברקוביץ, די בכך כדי לדחות את הדרישה המועלית במכתב שבסימוכין כי הרשות "תפעיל את סמכותה" (שכלל אינה קיימת) "ותמנע את בחירתה".
10. עם זאת, ואף שהדברים הם בבחינת למעלה מן הצורך, להלן נראה כי הדרישה המועלית במכתב שבסימוכין חסרת יסוד גם לגופה.
11. טרם ההחלטה, דירקטוריון חברת החדשות קיים הליך סדור לבחירת המנכ"ל, במסגרתו שקל את מועמדותם של מספר מועמדים אפשריים, והסתייע לשם כך, בין היתר, בוועדת איתור שהוקמה לצורך העניין (אף שלא מוטלת עליו כל חובה כזו). בניגוד מוחלט לנטען במכתב שבסימוכין, במסגרת הליך הבחירה דירקטוריון חברת החדשות שקל אך ורק שיקולים ענייניים הנוגעים לטובתה של חברת החדשות. בסיומו של ההליך, דירקטוריון החברה מצא כי גבי שמאלוב-ברקוביץ היא המתאימה ביותר לתפקיד מבין כל המועמדים שעלו על הפרק.
12. ואכן, ההחלטה על מינויה של גבי שמאלוב-ברקוביץ התקבלה כאמור פה-אחד, הן על ידי הדירקטורים שמונו על ידי רשת והן על ידי נציגי הציבור בדירקטוריון.
13. באשר לטענות המועלות במכתב שבסימוכין ביחס לעמידתה של גבי שמאלוב-ברקוביץ ב"תנאי הכשירות" לתפקיד (סעיף 22 למכתב): ראשית, לגבי שמאלוב-ברקוביץ רקע עיתונאי, שכולל בין היתר ניסיון כעורכת ראשית של ערוץ הטלוויזיה "ישראל פלוס". מכל מקום, עיקר עיסוקו של מנכ"ל הוא בניהול החברה ובמימוש האסטרטגיה שמתווה הדירקטוריון, עיסוק שגם בו יש לגבי שמאלוב-ברקוביץ ניסיון ורקע רלוונטיים. מטבע הדברים, מכך נגזר גם סט הכישורים הנדרש לתפקיד המנכ"ל. מטעם זה, ובניגוד לנטען, אין כל מקור חוקי הקובע "תנאי כשירות" בנוגע לניסיון עיתונאי של מנכ"ל חברת החדשות, ולא בכדי גם טענה זו נטענת בעלמא ללא כל הפניה למקור הקובע תנאי כאמור.
14. באופן דומה, אין בסיס גם לטענות המועלות במכתב שבסימוכין בדבר ניגוד עניינים כביכול בתהליך המינוי. נציגי הציבור המכהנים כיום בדירקטוריון חדשות 13 מונו מחדש לכהונה בהחלטת מועצת הרשות השנייה שהתקבלה לאחרונה, מועצה שהרכבה שונה לחלוטין מזה של המועצה שמינתה אותם לראשונה, וכמובן שגבי שמאלוב-ברקוביץ אינה חברה בה. כלומר, שתי מועצות ציבוריות שונות מצאו את נציגי הציבור ראויים לשמש ככאלה. די בכך כדי לאיין את הטענה לניגוד עניינים כביכול של אחד הדירקטורים נציגי הציבור.
15. זאת, מעבר לכך שהנסיבות המתוארות במכתב אינן מבססות ניגוד עניינים, חרף ה"אקסיומה" בהקשר זה עליה חוזר שוב ושוב המכתב שבסימוכין, וכמובן מבלי להתייחס לטענה לגופה.
16. מרשתנו מבקשת להבהיר גם כי אין מקום להטלת דופי חסרת בסיס בנציגי ציבור העושים מלאכתם אמנה, וכי שמם הטוב של נציגי הציבור אינו הפקר.

17. מכל מקום, וכאמור, השיקולים היחידים שעמדו לנגד דירקטוריון החברה הם שיקולים ענייניים וטובת החברה.
18. להסרת ספק, מרשתנו מבקשת להבהיר כי אין כל שחר לטענה במכתב שבסימוכין בדבר "רשימות עובדים מוגנים לעומת אחרים".
19. לסיום נזכיר, כי מינוי מנכ"ל מסור לסמכותו הבלעדית של דירקטוריון החברה; המכתב שבסימוכין מהווה ניסיון פסול לגרור את הרשות השנייה לתוך עניין המצוי בלב ליבו של שיקול הדעת של דירקטוריון החברה, ולפיכך יש לדחותו.
20. אין במכתבנו זה כדי לגרוע מכל זכות או טענה העומדת למרשתנו.

בכבוד רב,

קארין וינשטיין, עו"ד
דרור, מנצ'ל & וינשטיין, עורכי דין

יורם בון, עו"ד
פישר ושות', עורכי דין

העתקים:

עו"ד אמיר בשה, ב"כ ארגון העיתונאים והעיתונאיות בישראל ו-ועד עובדי חדשות 13
חדשות 13 בע"מ

נספח 2

נוסח הודעתו של המשיב 2 מיום

1.7.2024

עמ' 7

סיכום אסיפת עובדים - 1.7

עובדות ועובדים יקרים,

היום הסתיימו במקביל השקט התעשייתי בחדשות 13, תקופת הצינון שלאחר ההכרזה על סכסוך העבודה בחברה, והחסינות מפיטורי צמצום (לאחר שהוארכה במאי האחרון).

בשבוע החולף עשינו ניסיון נוסף להסביר לראשי "רשת" מדוע לא נוכל לקבל את כהונתה הפסולה של פוליטיקאית כמנכ"לית חדשות 13 - אך לתדהמתנו, נתקלנו בהתבצרות מוחלטת מאחורי המינוי ההזוי והבלתי מקצועי.

לאחר שקיימנו היום אסיפות הסברה בת"א ובנווה אילן, אנו בשלים לעבור לשלב הבא במאבק עובדי החברה - ומודיעים על נוהל התעלמות מהמנכ"לית הנטענת כדלקמן:

1. העובדים השכירים בחדשות 13 (למעט חברי הנהלה) מונחים בזאת שלא ליזום ו/או להגיב, בין אם בע"פ או בכתב, לשום פנייה מצד יש"ב, וזאת ללא הגבלת זמן.

2. הנחיה זו תחול הן על אינטרקציות אישיות והן על השתתפות בדיונים קבוצתיים שבהם יש"ב נוכחת.

3. הנחיה זו תחול גם על פגישות ו/או שיחות שכבר נקבעו לפני שנוהל זה נכנס לתוקף, וכן על התקשרויות המשך שלהן.

4. עובדי החברה כפופים כרגיל לחברי ההנהלה הרלוונטיים לפי העניין - ליאור לנדנברג בנושאי תוכן, מירב שקד-קאשי בנושאי כוח אדם, סיון מגזניק בנושאי קונטרול וגרפיקה, אמיר צעידי בנושאי צילום, ענת קירצ'וק בנושאי וידאו ודגימות, עו"ד עיינה נוימן בנושאי לשון הרע, עדי סביליה בענייני ההפקה וכו'.

5. יש להישמע להנחיות המנהלים שלעיל כרגיל, למעט להוראות בדבר יצירת קשר עם יש"ב הסותרות את סעיפים 1-3 לעיל - במקרה כזה יש לסרב להנחיה ולעדכן את הוועד.

6. בכל מקרה של ספק, יש להיוועץ בנציג של הוועד באמצעות הודעת ווטסאפ.

7. לפי שעה, עובדי חדשות 13 אינם משבשים את העבודה השוטפת בחברה. על כל שינוי תבוא הודעה.

הקפדתכם המלאה על הנחיות הוועד תסייע בחיזוק המאבק ובהחלפתה המהירה של יש"ב במנהל/ת לגיטימיים, בעלי ניסיון עיתונאי ונטולי זיקה פוליטית, שלא מונו בניגוד עניינים ולא ביזו את מעמד הנשים.

זכרו: כוחנו באחדותנו!

שלכם,

ועד עובדי חדשות 13

ארגון העיתונאים והעיתונאיות בישראל

נספח 3

**העתק מכתבה של הוועדה לבדיקת
מינויים בעניינה של גבי שמאלוב
ברקוביץ' מיום 26.10.2017**

עמ' 9

מכתב לוואי
מדינת ישראל
הוועדה לבדיקת מינויים
לפי חוק החברות הממשלתיות

ירושלים
 ו' בחשון התשע"ח
 26 באוקטובר 2017
 סימוכין: 148083

לכבוד
 מר איוב קרא
 שר התקשורת

כבוד השר,

הנדון: מועמדות גבי יוליה שמאלוב ברקוביץ לחברה וליו"ר מועצת הרשות השנייה לטלוויזיה ולרדיו

1. הוועדה לבדיקת מינויים ("הוועדה") זנה ביום 26.10.2017 בהתייעצות טלפונית במועמדותה של גבי יוליה שמאלוב-ברקוביץ לחברה וליו"ר מועצת הרשות השנייה לטלוויזיה ולרדיו ("המועצה").
 אף שלא נמצא הסבר ממשי לפנייה המאוחרת לוועדה, רק ביום 25.10.2017, ההכנה והדיון הדחוף והטלפוני נעשו לאור הנסיבות שתוארו במכתבו של מר מימון שמילה, המנכ"ל בפועל של משרד התקשורת וחשיבות מתן החלטת הוועדה בהקדם האפשרי. לדבריו, המועצה נמצאת כיום בהרכב חסר של 9 חברים, משכך, בקוורום חסר, אין באפשרותה לדון ולקבל החלטות במתן רישיונות לשידורי טלוויזיה לרשת-מדיה בע"מ וקשת בע"מ. נטען שרשת וקשת לא תהיינה רשאיות לשדר שידורי טלוויזיה באפיקים החדשים, החל מיום 1.11.2017, כי תוקפו של הזיכיון הנוכחי שלהם יפוג ביום 31.10.2017 וכלשונו של מר שמילה "המסך יוחשך".
2. הוועדה מצאה כי מתקיימים בגבי שמאלוב ברקוביץ תנאי הכשירות הנדרשים לחברת המועצה בהתאם לסעיף 16א(1) לחוק החברות הממשלתיות, התשל"ה-1975 ("החוק"), וליו"ר המועצה בהתאם לסעיף 24(ג) לחוק. גבי שמאלוב ברקוביץ בעלת תואר ראשון במדעי החברה ותואר שני במינהל עסקים (M.B.A) מאוניברסיטת תל אביב. כמו כן, יש לה ניסיון של חמש שנים לפחות בתפקידים בכירים, המשתרע על תקופה מאז 1992 ועד 2004 בחיותה מנכ"לית חברת "יש טלקנאל בע"מ" ומנכ"לית ועורכת אחראית של העיתון היומי "יוסטי" עיתון ישראלי בשפה הרוסית מקבוצת "ידיעות אחרונות". בין השנים 2009-2013 כיהנה המועמדת כחברת כנסת בכנסת ה-18 ושימשה כחברה וכמ"מ במספר ועדות, ביניהם, ועדת הכלכלה, ועדת החינוך והתרבות והספורט, ועדת המדע והטכנולוגיה, ועדת העלייה, הקליטה והתפוצות ועוד.
 החל משנת 2014 מכהנת כמנכ"לית חברת TlushDin בע"מ, שהינה לדבריה חברה בהקמה העוסקת בהענקת שירותים בתחום דיגיטלי העבודה.
3. המועמדת שהייתה חברת במפלגת "קדימה" שימשה כחברת כנסת מטעם המפלגה בין השנים 2009-2013. בשאלון לצורך בחינת מועמדותה, רשמה המועמדת כי בשנת 2013 סיימה את תפקידה כחברת כנסת וחברה במפלגת "קדימה", וכיום איננה חברה במפלגה כלשהיא. כמו כן, השיבה המועמדת לפניית הוועדה, כי אין לה כל קשר לשרי הממשלה לא חברי ולא ידידותי, חלק מהשרים המכהנים בממשלה הנוכחית היא הכירה בעת כהונתה בכנסת ה-18 אולם לא נשמר קשר כלשהו מאז פרישתה בשנת 2013.
 לאור חלוף הזמן מאת סיום כהונתה כחברת כנסת, ונוכח תשובותיה, לדעת חברי הוועדה לא מדובר בזיקה פוליטית או אישית כמשמעותה בחוק. פרט לכך ובהיעדר נתונים סותרים, התייחסה הוועדה להצחצחת המועמדת בשאלון בדבר העדר זיקה עסקית לשר משרי הממשלה, שלה או של קרוביה.
 כפי שהובא לידיעת הוועדה, בתה של המועמדת, הינה שחקנית ודוגמנית שהופיעה במספר תכניות טלוויזיה ופרסומות. התוכניות והפרסומות שבהן השתתפה לא שודרו בערוצים המפוקחים על ידי הרשות השנייה לטלוויזיה ולרדיו. לאור העדר הקשרים בין בתה של המועמדת לערוצים המפוקחים על ידי הרשות השנייה, נראה כי לא מתקיים ניגוד עניינים.

בניין 23 המגדל, קומה 9, הגן הטכנולוגי מלחה, ירושלים 96951, טל': 02-5421563/7, פקס: 5695385-02

שער הממשלה: www.gov.il

gov
27121

כתובתנו באינטרנט: www.gca.gov.il

4. בהתאם לסעיף 7(א) לחוק הרשות השנייה לטלוויזיה ורדיו, תשי"ן – 1990 הממשלה תמנה, לפי המלצת השר לאחר שהתייעץ עם ארגונים של סופרים, מורים ואמנים, המוסדות להשכלה גבוהה, האקדמיה ללשון העברית, האקדמיה הלאומית הישראלית למדעים ועם גופים ציבוריים אחרים – מועצה בת חמישה עשר חברים, ומביניהם את יושב ראש המועצה.

בחוות דעת הלשכה המשפטית של משרד התקשורת נרשם כי נערך הליך היוועצות כנדרש וזאת לאור מכתביהם של המנכ"ל בפועל של משרד התקשורת ושר התקשורת מיום 3.8.2017 ומיום 12.9.2017.

לדעת חברי הוועדה, ככל שהשאלה האם התקיימה היוועצות כדין מסורת להחלטת הוועדה, ספק אם קוימה כנדרש, מאחר ואמנם נשלחו מכתבים ברשימת תפוצה לגופים הרלוונטיים, אולם התשובות שנתקבלו והוצגו לעיון הוועדה היו מעטות ולא ברור מתוכן מה נשקל על ידי המשיבים כנדרש בהוראות החוק.

אולם, מאחר ומטרת ההיוועצות היא להביא מגוון דעות למועצה וכיום מכהנים במועצה 9 חברים, נראה שהצטרפותה של המועמדת כחברה במועצה וכיו"ר יש בה לתרום לעבודתה של המועצה ומטרתיה.

5. אודה לך אם, לאחר מינוי המועמדת, תורה להעביר את כתב המינוי למזכירות הוועדה. ההתחייבות להימנע מניגוד עניינים מופיעה כמפורט בחמשך מכתב זה.

בכבוד רב,

בלחה גילאור, שופטת (בדימוס)
יו"ר הוועדה לבדיקת מינויים

העתק: היועץ המשפטי, הרשות השנייה לטלוויזיה ורדיו